

MEGAN McDONALD

No 7

JUDY MOODY

Üniversiteye Gidiyor

Çizimler: Peter H. Reynolds

JUDY MOODY Üniversiteye Gidiyor

Harika! Muhteşem! Müthiş!

Judy'nin matematik yeteneği üzerinde çalışılması gerekiyor, davranışlarını ise söylemeye bile gerek yok! Bu yaştan sonra çarpım tablosu mu ezberleyecek? Cumartesi günleri ders mi çalışacak? Ama Judy, über üniversiteli süper tarz sahibi özel öğretmeniyle tanışıp üniversite hayatını gördüğünde, matematiğe karşı hissettiği özel nefret, radikal bir değişim göstererek sayısal mutluluğa dönüşüyor.

Websiteme
bir göz at!
www.judymoody.com

Küçük Üniversiteliye merhaba

Bizi çok sevece

ISBN 978-6

www.artemis.com

Judy Moody

Universiteye Gidiyor

Megan McDonald, "Judy Moody" serisinin ödüllü yazarı. "Judy Moody"de anlattığı hikayelerin neredeyse tamamı, Megan ve dört ablasının başından geçen gerçek maceralardan esinlenilerek yaratıldı. Megan bu durumu şu sözlerle itiraf ediyor: "Ben Judy Moody gibiydim. Tıpkısının aynısıydım! Biz dört kardeş her şeyi abartmakla ünlüydük. Judy Moody, benim... Tamam, birazcık *abartmış* olabilirim!" Tatlı yazarımız Megan McDonald, kocasıyla birlikte Kuzey California'da yaşıyor.

www.meganmcdonald.net adresinden yazar ve kitapları hakkında detaylı bilgiye ulaşabilirsiniz.

Peter H. Reynolds, Judy Moody ile birbirlerine hemen bağlandıklarını söylüyor. "On bir yaşında bir kızım olduğu için, son derece bağımsız fikirleri olan bir kız çocuğunun maceralarına ilk elden tanıklık ediyorum," diyor Peter. Çizerimiz Massachusetts'te, ikiz kardeşiyle aynı sokakta yaşıyor.

www.fablevision.com adresinden Peter H. Reynolds ve çizimleri hakkında detaylı bilgiye ulaşabilirsiniz.

AÇ/50 * ABG/112 * AB/295 * A/55

ARTEMİSÇOCUK

Judy Moody Üniversiteye Gidiyor * Megan McDonald

Orijinal Adı: Judy Moody Goes To College

Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sönmez Toydemir

İngilizce Aslından Çeviren: Solina Silahlı

Türkçe Düzenleme: dramaRepublic

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Karen Yardımlı

Grafik Uygulama: Merve Güven

1. Basım: Haziran 2011

ISBN: 978 - 605 - 4482 - 52 - 8

Sertifika No: 10905

Hikaye © Megan McDonald, 2008

Çizimler © Peter H. Reynolds, 2008

Judy Moody Font © Peter H. Reynolds

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Afifa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti'ne aittir.

Yayıncıdan izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 55 Çağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 515 54 20-21 Faks: (212) 512 55 76

e-posta: editor@artemis yayinlari.com

www.artemis yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Şiftehazretar Yolu Acar Sitesi No: 4 Beşiktaş / İstanbul

Tel: (212) 674 97 25 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Afifa Basım Yayın Dağıtım Ltd. Şti

Tel: (212) 511 55 05 Faks: (212) 519 55 00

Artemis Yayınları, Afifa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

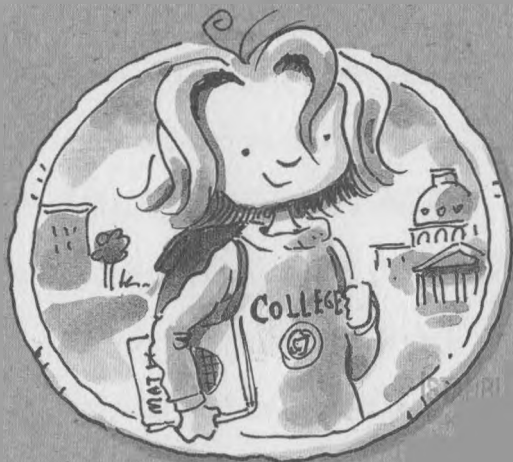
artemisçocuk

hayvan dostu, insan canlısı, topluma yararlı, doğaya saygılı, sorumluluk duygusu yüksek, çalışkan, cesur, hayatın terkında, ileride kendi kurallarını koyup uygulayabilecek biricik çocuklar içindir. anlayan, ineren, yönlendiren, eğlendiren ve tamamlayan kitaplar yayımlar çağdaş toplum düşüncesinin destekçisi, evrensel değerlerin taşıyıcısıdır. hayatta hikayesi olanlar kazanır ve her hikayenin bir başlangıcı var. artemisçocuk, yarattığı harikalar diyarıyla sizin ve çocuğunuzun hikayesini destekliyor. bizi çok seveceksiniz!

Judy Moody

Üniversiteye Gidiyor

Megan McDonald

Peter H. Reynolds

Judy Moody Romanları

Judy Moody Geliyor

Judy Moody Ünlü Oluyor

Judy Moody Dünyayı Kurtarıyor

Judy Moody Geleceği Görüyor

Judy Moody Doktor Oluyor

Judy Moody 8,5 Günde Dünyayı Dolaşıyor

Judy Moody Üniversiteye Gidiyor

Judy Moody Dedektif Oluyor

Sophia ve Emily'ye

M.M.

Kamu hizmetinde üstün dereceler alan

Beatrice Rose Scollan, Desmond Patrick Scollan ve

Beth "Zencefil Betty" Veneto'ya

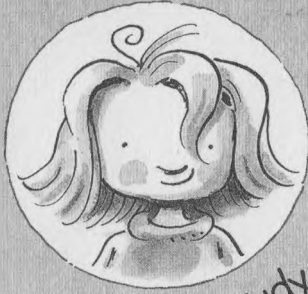
P.H.R.

İçindekiler

Mat'asal Belirsizlik.....	1
Anne Baba'sal Çözüm.....	10
Sinir'sel Karşılaşma.....	19
Zihin'sel Değişim.....	34
Sorun'sal Davranış ve Ceza.....	45
Tepki'sel Üzüntü ve Teselli.....	51
Sanat'sal Çalışma.....	72
Kedi'sel Duruş.....	84
Birey'sel Başarı.....	97
İç'sel Teşekkür.....	110
Mutluluğun Resmi.....	119
Judy Moody'nin Üniversite Sözlüğü.....	132

Judy

Özel ders almak:
Farklının karesi, ya da farklı
üzeri üç, ya da farklı üzeri
on kadar farklı!

Kim

Baba

Richard onun adı.
Tam bir eski toprak.

Anne

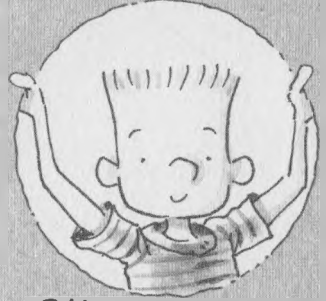
Kate onun adı.
Anne babanın
tam yarısı.

Fare

Yoğurt değil yoga kedisi.

Kimdir

Stink

Saf = Saftirik = Sıkıcı.

Frank

Kankalar

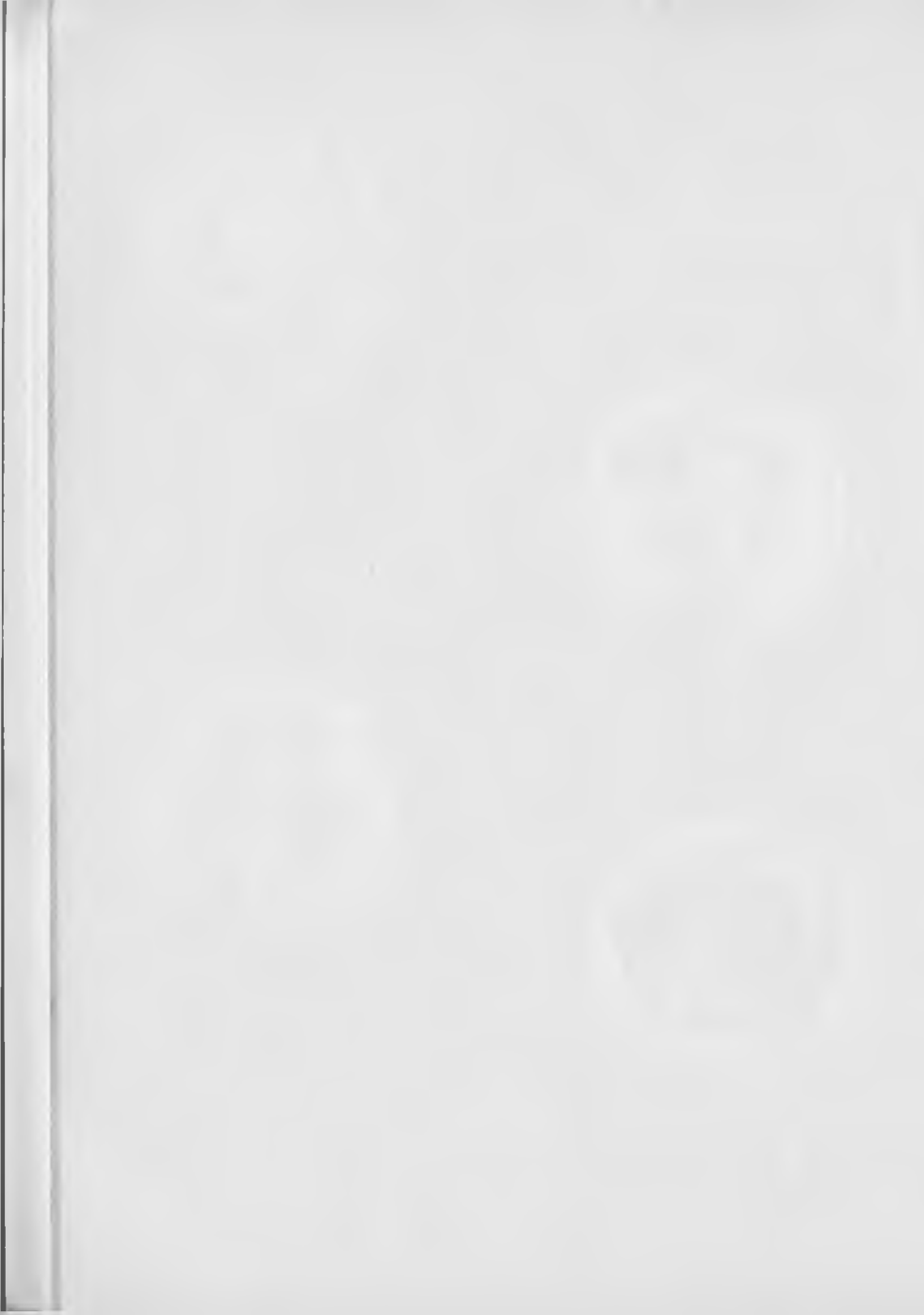

Rocky

Chloe

Dehşet bomba bir üniversite öğrencisi. Judy'nin, ultra eşsiz özel öğretmeni.

Mat'asal Belirsizlik

Judy Moody pazartesi sabahı okula gittiğinde yeni bir öğretmenle karşılaştı. Bu yeni öğretmene “yardımcı” deniyordu. Adı Bayan Kocaadam'dı. Yardımcı öğretmenin soyadında üç sorun vardı. 1. Bayan *Kocaadam* şişman DEĞİLDİ. 2. Bayan *Kocaadam* erkek DEĞİLDİ. 3. Bayan *Kocaadam*, Bay Todd DEĞİLDİ.

İlk parmak kaldıran Judy oldu. “Bay Todd nerede?”

“Bay Todd cuma günü hepinize, özel öğretmenler konferansına gideceğini söylemedi mi?”

“Ben cuma günü yoktum,” dedi Judy.

“Bay Todd daha iyi bir öğretmen olmayı öğrenecek,” dedi Jessica Finch.

“Ama o zaten harika,” dedi Judy.

“Belki de özel öğretmen ödülünü alır,” dedi Rocky.

“Nereye gitti?” diye sordu Judy. “Ve ne zaman dönecek?”

Diğerleri de ona katıldı. “Bize *Kanatlı Kediler Masalı’nı* okuyacak mısınız? Bay Todd bize hep onu okur. Bir de onun ikincisini, *Yuvaya Dönüşü*.”

“Bizi okul gezisine götürecek misiniz? Bay Todd bizi hep okul gezisine götürür.”

“Sınıfımızın adı hala 3T mi, yoksa artık sizin soyadınız yüzünden 3K mi oldu?”

“Bay Todd, İtalya’da Bolonya’ya gitti,” dedi Bayan Kocaadam.

Üf. Ama bu haksızlıktı. Judy, Bolonya salamına bayılırdı. İtalya’yı çok severdi. İtalyanların *tarantella* dansını yapmayı bile biliyordu. Onlar bu sıkıcı çarpım tablosu ülkesine sıkışıp kalmışken Bay Todd büyük ihtimalle şu anda tombul salamların ülkesinde, *tarantula* gibi dans ediyordu.

O, Judy Moody, Bay Todd’suz üçüncü sınıftan, şimdi adı 3K olan 3T sınıfından hiç hoşlanmadı.

Judy Moody’nin yeni öğretmeni New England’dan gelmişti. Bay Todd gibi

konuşmuyordu. Bayan Kocaadam “r” harfini aşırı vurgulayarak konuşuyordu. Judy Moody’nin yeni öğretmeni, Bay Todd gibi havalı gözlükler değil, boynundan sarkıttığı zincirli gözlükler takıyordu. Bay Todd gibi de kokmuyordu. Sanki parfüm banyosu yapmış gibi kokuyordu.

Judy Moody’nin yeni öğretmeni sınıfın arka tarafına, üzerinde TERBİYE ÇADIRI yazan bir çadır koymuştu. Judy, kampa gitmek için nasıl bir davranışta bulunmaları gerektiğini merak etti.

Ayrıca Judy Moody’nin yeni öğretmeni kafayı şekerlemelerle bozmuştu. İyi davranan herkese şekerleme veriyordu. Judy hariç herkese. Judy yine hiç gününde

değildi. Matematik sorularına doğru cevap verenlere bile şekerleme dağıtıyordu. Çok yakında matematik yüzünden sınıftaki herkesin dişleri çürüyecekti. Judy'nin dişleri hariç.

Bayan Kocaadam bugün ölçü birimleri hakkında bir şeyler anlatıyordu. Litre, mililitre... Matematik çok eğlenceliymiş gibi göstermeye çalışıyordu. Ama Judy bu oyuna gelmedi elbette.

Bayan Kocaadam üstüne *galonlarca* parfüm boca etmişti.

Bayan Kocaadam yirmi *ton* şekerleme dağıtmıştı.

Judy, öğretmeni dinlemek yerine saatiyle oynadı. Yepyeni, süslü püslü, masmavi,

karanlıkta parlayan, ekran koruyuculu ve içinde “geleceği öğren sorularının yanıtları” da olan Soru Sor Saati ile.

Vıdı vıdı vıdı, dedi Bayan Kocaadam. Sayıları yukarı ve aşağı yuvarlamayı anlatıyordu. Judy sayıları *yuvarlamanın* matematiği hiç de kolaylaştırmadığını düşündü.

Judy birkaç düğmeye bastı. Gece lambası ışıldadı. Çifte saat düğmesi İKİ ülke saatini

aynı anda gösterebiliyordu, iki farklı saat takmaya gerek yoktu.

Gırç, gırç. Bayan Kocaadam sonsuza dek tahtaya bir şeyler yazacak gibiydi.

Judy yeşil soru işareti düğmesine bastı.

Müthiş! Tıpkı sihirli küre gibiydi. Saate bir soru sor, karanlıkta parlayan yeşil düğmeye bas ve sana gizemli cevapları versin.

Bayan Kocaadam kafayı matematikle mi bozmuş?

KESİNLİKLE.

Bayan Kocaadam bir gün bana da şeker verecek mi?

BİR ŞEY DİYEMEM.

Bir gün üniversiteye gidecek miyim?

OLABİLİR.

Bay Todd geri dönecek mi?

BELİRSİZ.

“Judy, soruyu duydun mu?”

Judy soruyu duymamıştı. Bu yüzden yanıtı da bilmiyordu.

Yanıt 77 miydi, 88 mi, 99 mu? Litre mi, ton mu, varil mi, fıçı mı?

Judy aklına ilk gelen yanıtı verdi.

“Belirsiz!” dedi.

Anne Baba'sal Çözüm

O, Judy Moody, eve öğretmenden bir not götürmek zorundaydı. Özel yardım alması gerektiğini, matematikte durumunun “belirsiz” olduğunu söyleyen bir not.

Notun ilk kısmı eften püften şeylerle dolu olduğundan Judy notu ortadan ikiye böldü. Onlara notun yarısını verdi. İyi olan yarımı. Kötüyü değil. Annesiyle babası nota baktı.

“Başın dertte mi? Harika!” dedi Stink.

“Yarı yarıya dertte,” dedi Judy.

“Judy, bu notun diğer yarısı nerede?”
diye sordu babası.

“Ben onu aşağı yuvarlayıp tek parçaya indirdim,” dedi Judy. “Kesir gibi. Anladınız mı? Matematikte inanılmaz başarılıyım. Kesirlerde, yuvarlamalarda, her konuda.”

“O zaman hemen söyle! On iki kere sekiz kaç eder?” diye sordu Stink.

“Sana ne,” dedi Judy.

“Doksan altı işte,” dedi Stink.

“Judy, bize diğer yarımı da verir misin?”
dedi annesi. “Babanla o notu görmeliyiz.
Notun bütününü.”

Judy elini cebine götürüp notun buruşuk yarısını çıkardı. Annesine uzattı.

Annesiyle babası notu okudu. Tekrar okudu. Notun diğer yarısını okumaları bin yıl falan sürdü.

Sonra Judy ile konuştular. Birbirleriyle konuştular. Telefonda birileriyle yüz yıl süren görüşmeler yaptılar. Ve nihayet bir planla çıkageldiler.

Yeni Öğretmenini Dinle planı değil.

Yeni Saatini Geri Ver planı değil.

Ev Ödevlerinde Sana Yardım Edeceğiz planı da değil.

Çok Çok Özel Yardım planı. *IYYY!* Judy Moody Özel Ders Alacak planı.

“Özel ders mi?” dedi Judy. “Sen ve babam bana yardımcı olamaz mısınız?”

“Olacağız,” dedi annesi.

“Olacağız,” dedi babası da.

“Altı kere yedi?” dedi Stink.

“Özel dersin sana çok faydası olacak,” dedi annesi.

“Çok büyük yararı olacak,” dedi babası.
“Öğretmenin de bunu önermiş zaten.”

“Bilin diye söylüyorum,” dedi Judy,
“Bayan Kocaadam benim öğretmenim değil.”

“Beş kere on bir?” diye sordu Stink.

“Dersleri dinleyeceğim, söz,” dedi Judy.
“Yeni saatimi okulda takmayacağım. Hatta on ikişer ritmik saymayı bile öğreneceğim.”

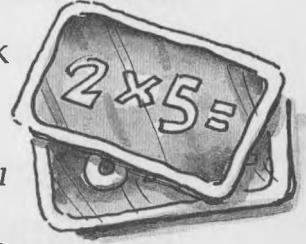
“*Elbet bir gün,*” dedi Stink.

Judy'nin matematikte iyi olduğunu ispatlaması gerekiyordu. Çarpım tablosunu ezbere söylemeye başladı.

“Dört kere iki, sekiz. Sekiz kere iki, on altı. On altı kere ikiyi daha öğrenmedim ama öğrenirim. Söz veriyorum.”

“Özel öğretmenle çalışmak zevklidir,” dedi babası. “İnan.”

“Özel öğretmende *bilgi kartı* olur. *Bebekler* için olanlardan. İki kere beş?” dedi Stink.

“Sen uyurken renk renk boyayacağım ayak tırnakların kadar eder,” dedi Judy. Stink ayaklarını altına gizledi.

Judy bir annesine bir babasına baktı. “Özel ders almak zorunda mıyım?”

“Her şey ayarlandı bile,” dedi annesi. “Yarın başlıyorsun.”

“Olamaz!” dedi Judy.

Babası ertesi gün Judy'yi okuldan aldı. Judy arka koltuğa çöküp gözlerini yumdu. Kapalı gözlerinin ardından görebildiği tek şey bilgi kartlarıydı. Bebekler için olanlardan. O, Judy Moody, hiç havasında değildi. Hele matematik havasında hiç değildi. Bilgi kartı havasında da.

Hayatın Gerçeği: O, Judy Moody, özel öğretmeni olan bir bebektir.

“Sayı boncukları sayıp düdüklü makarnaları mı yapıştıracağım? Stink boncukları sayacağımı ve makarna yapıştıracağımı söylüyor.”

“Bilmiyorum,” dedi babası.

“Bir kavanoz dolusu kuru fasulyeyle mi oynamak zorundayım? Stink bir kavanoz kuru fasulyeyle oynayacağımı söylüyor.”

“Bilmiyorum,” dedi babası.

“Üçgenden kedi mi yapacağım? Stink üçgenden kedi yapacağımı söylüyor.”

“Bekleyip görelim,” dedi babası. “Belki de matematikle ilgili oyunlar oynarsınız. SOS oyunu gibi.”

SOS sinyali! İmdat, acil durum! Judy somurtup koltuğuna biraz daha gömüldü. Babası onu anlamıyordu. Ne de olsa babası bu öğleden sonrayı düdüklü makarnalarla hesap yapıp geometrik kediler çizerek geçirmek zorunda değildi.

“İşte geldik!” dedi babası neşeyle.

“Burası neresi?” diye sordu Judy sıkıntılı bir şekilde.

“Üniversite,” dedi babası.

“Üniversite mi?” diye sordu Judy.

“Matematik dersini burada alacaksın,” dedi babası. “Öğretmenin bir üniversite öğrencisi.”

Judy oturduğu yerden fırladı, kollarını kaldırdı. “Ben üniversiteye gidiyorum!”

Sinir'sel Karşılaşma

Judy, babasının peşinden üniversite kampüsünün ağaçlıklı yolundan ilerlerken gördüğü her çatlağın üzerine bile bastı. Fıskiyeli bir ördek havuzunun, saat kulesi de olan ciddi bir kütüphanenin ve kocaman bir salam-yumurta heykelinin yanından geçtiler. Sonunda, sivri uçlu kuleleri ile şatoyu andıran, dört katlı bir tuğla binaya ulaştılar.

“İşte burası,” dedi babası. “Grace Brewster Murray Hopper Salonu.”

Üst kata çıktılar ve uzun koridorlardan geçtiler. Üstünde MATEMATİK BÖLÜMÜ, yazan bir kapının önünde durdular.

“Geldik!” dedi babası.

Atkuyruklu, yeşil gözlü bir kız onları karşıladı. “Siz Moody’ler olmalısınız.”

“Ben Richard Moody. Bu da kızım Judy.”

“Merhaba, ben Chloe. Chloe Confield. Kısaca, CC oluyor. Adımla soyadım C harfiyle başladığı için arkadaşlarım bana *C’nin karesi* der. Yani C üzeri iki gibi. Ya da C’nin ikinci kuvveti. Matematiğe ilgim de böyle başladı herhalde.”

“Komikmiş,” dedi Judy’nin babası, genç kızın elini sıkarken.

“Of! Ben hiçbir şey anlamadım,” dedi Judy.

“Bunlar üslü sayılar,” dedi Chloe.

“Üslü mü? Yoksa sana söylemediler mi? Ben daha üçüncü sınıfa gidiyorum.”

Chloe buna çok güldü. “Bir sayıyı yine kendisiyle çarpmaktan bahsettim. Buna o sayının *karesi* denir.”

“Ah, anladım. Benim canım sıkkınken, mesela her zamankinden iki kat sıkkınken, buna can sıkıntısının *karesi* denir.”

“Aynen öyle. Can sıkıntısı üzeri iki,” dedi Chloe. Judy’nin babası dudağını ısırıldı.

“Yuvarla, karesi maresi bir şey yap, üzerine rakam koy... Çok zor!” dedi Judy.

“Ben bunun için buradayım,” dedi Chloe. “Matematik her yerdedir. Matematik hayatın gerçeğidir. Çok eğleneceksin.”

“Bilemiyorum.” Tam o sırada Judy masadaki bilgi kartlarını gördü. Eğer bilgi kartları varsa, üçgen kediler ve düdüklü makarnalar da fazla uzakta olamazdı.

“Her şey yolunda gidecek,” dedi babası, Judy’nin saçını okşayarak. Judy bundan hiç emin değildi. “Bir saat sonra seni almaya geleceğim.”

“Bu tam altmış dakika eder!” diye haykırdı Judy.

“Evet. Üç bin altı yüz saniye.” Chloe, Judy’yi içeri götürdü. Bir masaya rengarenk karolar, sünger bloklar ve (ah, olamaz!) kavanozlar dolusu sayı boncuğu yığılıydı. Judy bir an üniversiteye geldiğine sevinmişti. Ama burası bebek üniversitesiydi.

O, Judy Moody, şu anda iyi havasında değildi. Canı sıkıktı. *Sıkıntının karesi* kadar sıkıntılıydı. *Sıkıntı üzeri on milyon* kadar sıkıntılı.

“Burası Araştırma Merkezi,” dedi Chloe.

Araştırma Merkezi, Ev Ödevi Merkezi’nin diğer adı gibi bir şeydi herhalde!

Chloe oyunlarla dolu rafları gösterdi. “Hangisini istersin?” diye sordu.

“Oyun mu oynayacağız? Benim seçtiğim oyunu mu? Boncuk saymayacak mıyız?”

“Sana bir test versem dehşete düşeceğine eminim. Sınır küpü olursun. Sınirin üçüncü kuvveti. Önce biraz oyun oynayalım. Merak etme, sonra her şey on numara olacak.”

“On numara mı?”

“Çok iyi, harika falan anlamında.”

“Ha, *müthiş* demek istiyorsun. Şans Yolu’nu oynayalım mı?”

“Hadi o zaman,” dedi Chloe. Kutu oyununu raftan aldı ve kolunun altına sıkıştırdı. “Gidelim.”

“Nereye? Zaten burada değil miyiz, yani Araştırma Merkezi’nde?”

“Matematik çalışabileceğimiz daha iyi bir yer biliyorum. Katz Cafe diye bir yer.”

Judy, Chloe’nin peşinden üniversitenin kafeteryasına gitti. Mmm! Fırından yeni

çıkılmış kurabiye kokusu mis gibiydi. Etraf bir şeyler okuyan, çalışan ve dizüstü bilgisayarlarına çılgınlar gibi bir şeyler yazan öğrencilerle doluydu.

Chloe kendine orta boy, yağsız, ekstra köpüklü, iki kat vanilyalı bir latte, Judy ise en büyük boy sıcak çikolata sipariş etti. Chloe, hesabı ödemesi için Judy'ye on dolar verdi. Judy tam bir yetişkin gibi hesabı ödedi, para üstünü saydı. Tezgahın üstünde duran, cep telefonu şeklindeki çikolatalardan almasına yetecek kadar bozuk para artmıştı.

Chloe kartondan oyun tahtasını pencere kenarındaki masalarına yaydı, Judy onun dağları, nehirleri ve binaları yerleştirmesine yardım etti. Chloe, Judy'ye bir de araba

verdi (kartonun üstünde sürmesi için elbette). “Bu oyunu severim. Çünkü tıpkı gerçek hayat gibi. Üniversiteye gitmen, çalışman ve ev alman gerekiyor.”

“Müthiş!” dedi Judy. “Ben doktor olmak istediğimi biliyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Chloe. “Oyunda mı, gerçek hayatta mı?”

“İkisinde de,” dedi Judy.

“Yani sen intörn doktorsun. Stajyer. Gerçek bir doktor olmadan hemen önceki hazırlık aşamasına böyle denir. Gerçi bunun için tıp fakültesi son sınıfa kadar gelmiş olmak gerekiyor. Hım, sen sanırım doktor olma öncesinden de önceki hazırlık döneminde sayılmalısın.”

“Hazırlığın karesi,” dedi Judy.

“Benim kankalardan biri de doktor olmak istiyor,” dedi Chloe.

“Kanka?”

“Arkadaş. Eğer üniversiteye gitmek istiyorsan üniversite dilini öğrenmelisin.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Judy.

“Hey! Beni kıstırdın,” dedi Chloe gülererek. Judy oyunda tüm paraları toplamıştı.

“Kardeřim Stink tam bir bankacıdır,” dedi Chloe’ye. Őimdiyse onun bir sűrű parası vardı. Meslek kartlarına bakmak kurallara aykırı olsa da Chloe kartlara bakmasına ve doktor olmasına izin verdi.

Judy dađ gibi para biriktirdi, evlendi, bir ev aldı, iřaret dilini űđrendi, bir hazine buldu, Bűyűk Kanyon’a gitti, evsizlere yardım etti ve bir kez bile űzerine bir ađađ dűřmedi, hatta orta yař krizine girmedi.

“Hayatı seviyorum!” dedi Judy.

“Çoraplarıma kadar her Őeyimi aldın,” dedi Chloe.

“Çorap demişken,” dedi Judy, “sana bir Şey sorabilir miyim? Neden elbisenin altına kot pantolon giyiyorsun ve çorapsız geziyorsun?”

“Bu benim tarzım,” dedi Chloe. “Bu benim içimdeki sanatçı.”

“Parmak arası terlik ve yırtık pırtık kot giymenin, çiçekli bir dövmen olmasının, saçlarını kırmızıya boyamanın ve yedi tane hızmanın sebebi de bu mu?”

“Şey, sanırım öyle,” dedi Chloe.

“On numara!” dedi Judy.

Chloe ile Judy, Matematik Bölümü'ne geri dönerken otoparktan geçti. “Şu Vosvoslara bak!” dedi Judy. “Bir yeşil, iki kırmızı, mavi, sarı... Kardeşim duyunca deli olacak!”

“Vosvosları seviyorsun demek!” dedi Chloe. “Benimki şuradaki yeşil olan. Buna kertenkele yeşili deniyor. Ben ona Haziran

Böceği diyorum. Çünkü geçen haziranda almıştım.”

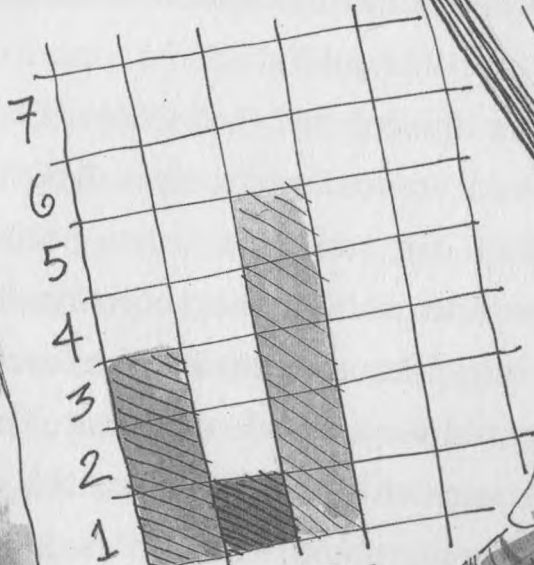
“Gerçekten mi? İnanılmaz! Kontrol panelinde vazo bile var. Orada bir diş fırçası yetiştirdiğinin farkında mısınız?” dedi Judy ve kendi esprisine güldü.

“Bak ne diyeceğim,” dedi Chloe. “Hadi otoparktaki Vosvosları sayalım. Bakalım her renkten kaç tane var. Sonra bölüme gideriz ve sana grafik çizmeyi öğretirim.”

Judy otoparkta dolaşıp kırmızı, sarı ve yeşil Vosvosları saydı. Sadece iki tane gümüş rengi, bir mavi ve bir de gri Vosvos vardı.

“Gri olan bir robota benziyor!” dedi Judy.

Matematik Bölümü’ne döndüklerinde Judy bir grafik çizdi ve her bir Vosvos için bir

kareyi o renkte boyadı. Salsa kırmızısı, lazer mavisi, ayçiçeği sarısı... Judy zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

“Richard geldi,” dedi Chloe kapıyı işaret ederek.

“Richard da kim?” dedi Judy. Kafasını kaldırdığında kapıda babasını gördü. “Bir saat mi oldu?” diye sordu babasına. “İki saniye önce gitmişsin gibi. Biraz bekler misin?”

“Matematikle eğleniyorsun ha?”

“Grafik çizmeyi öğreniyorum. Chloe, grafiği çizmeyi bitirdiğimde onu duvara asabileceğimi söyledi. Böylece grafiti olacak!”

Zihin'sel Dönüşüm

Judy tekrar üniversiteye gideceği günü iple çekiyordu. Haftada üç gün! Bir özel öğretmeninin olması on numaraydı! Hatta müthiş kere müthişti. Yani müthiş kare!

İki haftada Judy hayatın yepyeni bir yönünü keşfetmişti.

O, Judy Moody, bir sabah okuldan önce, mutfağa dans eder gibi girdi. Elbisesinin altına dizleri yamalı bir pantolon, üstüne kapüşonlu

bir eşofman üstü, maymunlu parmak arası terlikler giymiş, boynuna çılgın bir şal dolamış, bir gözlük ile bir ton bilezik takmış ve yara bandıyla geçici dövme yapmıştı.

“Tiyatroda oynuyor galiba,” dedi Stink.

“Çok saçma,” dedi Judy. “Tabii eğer hayat oyunundan bahsetmiyorsan.”

“Üzerinde kaç kat kıyafet var?” dedi Stink.

“O benim şalım mı?” diye sordu annesi.

“Üniversiteye gitmek için hazırlandım,” dedi Judy. “Bugün okuldan sonra özel öğretmenime gidiyorum Kate.” Chloe yetişkinlere isimleriyle hitap ediyordu, Judy de bir deneyeyim demişti.

“Hava, parmak arası terlik giyecek kadar ısınmadı,” dedi annesi kaşlarını çatarak.

“Paltonu da giymelisin,” dedi babası.

Ah Şu anne babalar! Kate ve Richard ne kadar da demode, ne kadar da geri kafalıydı. “Üniversiteliler palto giymez!” dedi Judy.

“Ne giyiyorlar?” diye sordu Stink.

“Kendi tarzlarında giyiniyorlar,” dedi Judy.

“Onların tarzı palyaço gibi giyinmek mi?” diye sordu Stink.

Üf! Kuş beyinli.

“Bu arada, Chloe ile ders nasıl gidiyor?” diye sordu annesi.

“Chloe tam bir bomba! Haziran Böceği diye yeşil bir Vosvos’u, kırmızı saçları, ayak parmağı yüzüğü ve yedi tane hızması var.”

“Kimsenin kafasında fazladan bu kadar çok deliğe ihtiyacı yok,” dedi babası.

“Delikli Peynir Kafa!” dedi Stink. “Benim kafamda zaten yedi tane delik var. İki göz

artı iki kulak artı iki burun deliği artı ağız,
eşittir yedi.”

“Bu Chloe matematikten anlıyor mu?”
diye sordu annesi.

“Bu Chloe’nin bilgi kartı var mı?” diye
sordu Stink.

 “Bilgin olsun diye söylüyorum, biz bilgi
kartı kullanmıyoruz,” dedi Judy. “Çikolata
ve kurabiyelerle dört işlemlı oyunlar
oynuyoruz. Bir de Sünger Bob Üçgen Şort
yaptık.” Judy kıkırdadı. “Çok bombaydı.”

 “Sünger Bob’un matematikle ne ilgisi
var anlamadım,” dedi Stink. “Değil mi
anne? Değil mi baba?”

Hayatın Gerçeği: Stink = Can sıkıcı!

“Stink, onlar sünger bloklar. Onları
bir çocuk icat etmiş. Çizgileri ve köşeleri

birleştirince ortaya bir çokgen çıkıyor. Üçgen, dikdörtgen ve kare de kullanabilirsin.” Annesi bir kaşını kaldırıp babasına, babası da bir kaşını kaldırıp annesine baktı.

“Ah,” dedi Stink. “Ben de üniversiteye gidebilir miyim?”

Judy onu duymazdan geldi. “Chloe matematiğın korkulacak bir Şey olmadığını söylüyor,” dedi Judy. “Piyano almak ve futbol oynamakta olduğu gibi egzersiz yapmak gerekiyor sadece. Bir de pes etmemek. Tabii bol bol da eğlenmek.”

“Bu yeni Judy’sel yaklaşımı beğendim,” dedi annesi.

“Chloe matematiğın her yerde bulunduğunu söylüyor,” dedi Judy. “Matematik hayatın kendisiymiş.”

“O zaman bir an önce gitmelisin,” dedi annesi. “Hayata geç kalmak istemezsin.”

Okul yolunda Judy saatine bir soru sordu.

Bay Todd bugün okula dönecek mi? Yeşil düğmeye bastı.

BİLMİYORUM.

Tekrar denedi. *Bay Todd bugün okula dönecek mi?*

SÖYLEYEMEM.

Üçüncü defa denedi. *Bay Todd bugün okula dönecek mi?*

ASLA!

Okulda koridoru koşarak geçip sınıfına gitti. Bay Todd yoktu ve Bayan Kocaadam, Judy'nin yeni edindiği “matematik hayatın kendisidir” yaklaşımını takdir ediyor gibi

görünmüyordu. Daha da kötüsü, sınıfa Bay Todd'un İtalya'da ayağını kırdığını söyledi. (Tarantella dansı yaparken kırmıştı herhalde.) Bay Todd iki hafta daha okula gelemeyecekti.

Kankaları da hiç üniversiteli değildi. Judy'nin yeni giyim tarzını gördüklerinde ona bir korkuluğa benzediğini söylediler.

"Dizine ne oldu?" diye sordu Rocky.

"Bisikletten düşüp pantolonunu mu yırttın?" diye sordu Frank.

"Çok acımış olmalı. Şu yara bantlarına bakın," dedi Amy Namey.

"O geçici dövme," diye mırıldandı Judy.

"Her neyse, bence bu da gelir geçer," dedi Rocky. "Okula pijamayla geldiği zamanları hatırlıyor musunuz?"

“Bir de doktor önlüğü giydiği dönem vardı,” dedi Frank.

“Ve hacı elbisesi,” dedi Jessica Finch.

“Bilin diye söylüyorum,” dedi Judy, “üniversiteliler okula sürekli pijamayla gidiyor. Bu çok esaslı.”

“*Esanslı mı?*” diye sordu Rocky.

“Yani kokulu, kokuşmuş gibi bir şey mi?” diye sordu Frank.

Üçüncü sınıflar bazen çok kuş beyinli olabiliyordu.

“Özel derste neler yapıyorsun?” diye sordu Amy.

“Üniversiteyle ilgili şeyler,” dedi Judy. “Üslü sayılardan falan konuşuyoruz...”

“Üslü sayılar mı?” dedi Jessica Finch. “Onları daha ben bile bilmiyorum.”

“Abartılacak bir şey değil. Üniversitede takılıyorum, kahve falan içiyorum, araba sürüyorum, cepten konuşuyorum.”

“Vay canına!” dedi Amy Namey.

“Kesinlikle,” dedi Judy.

“Kahve mi içiyorsun?” diye sordu Rocky.

“Eee, aslında sıcak çikolata içiyorum. Ama sipariş veriyorum, kasaya ödemeyi ben yapıyorum ve para üstünü sayıyorum.”

“Vay be!” dedi Frank.

“Araba kullanmış olamazsın,” dedi Rocky.

“Kullandım!” dedi Judy. “Gerçekten.”

“Üç tane kocaman ajandanın üzerine oturman gerekir,” dedi Frank.

“Ehliyetin de yok,” dedi Jessica Finch.

“Şans Yolu’nda araba sürüyorum,” dedi Judy.

“Haa,” dedi Rocky. Amy ile Jessica gözlerini devirdi.

“Judy nasıl araba kullanıldığını biliyor,” dedi Frank. “Direksiyon çevirmek yerine bizi deliye çeviriyor!” Herkes gülmekten yerlere yattı.

Sorun'sal Davranış ve Ceza

İlk teneffüste Judy çikolatadan cep telefonuyla sözde birini aradı. Fen Bilgisi dersinde Judy çokgenleri kullanarak Bayan Kocaadam'ın karikatürünü yaptı.

Öğle vakti Judy, "Hadi bir şeyler atıştıralım!" dedi ve kankalarıyla birlikte yemek kuyruğunda bekledi. Onun sırası geldiğinde tezgaha yaslanıp yemekhane

görevlisine, “Ufak boy, yağsız, ekstra köpüklü,” dedi.

“Kahvemiz yok,” dedi yemekhane görevlisi.

“Sıcak çikolata da mı yok?” diye sordu Judy. Kantinde sadece çikolatalı süt vardı. Ne sıkıcı. “Üniversitede, köpüğü kalp şeklinde sıcak çikolata veriyorlar. Üzerine de çikolata parçacıkları serpiyorlar.”

“Öyle mi?” dedi yemekhane görevlisi.

“Kaç çeşit mısır gevreği var?” dedi Judy.

“Hiç yok. Mısır gevreğimiz yok. Öğle yemeği vaktindeyiz, kahvaltı değil.”

“Üniversitede gün boyu kahvaltı var. Gece bile.” Rocky, Frank ve Jessica, Judy’yi itip geçti.

“Salata bar var mı?” diye sordu Judy.

“Salata bar sadece öğretmenler için.”

“Üniversitede herkes salata bardan yiyebilir. Çocuklar bile. Burası ne biçim bir kafeterya böyle? Bence buraya kafeterya değil *kafelaket* denmeli.”

“Hey, sen, üniversiteli!” diye bağırdı, kuyruğun arkasındaki bir beşinci sınıf öğrencisi. “İlerlesene. Bazılarımız bugün içinde öğle yemeği yemek istiyor.”

Judy soğuk, köpüksüz, kalpsiz çikolatalı sütünü alıp kankalarının yanına gitti.

“Şişşt, geliyor.”

“Bakalım şimdi neyle böbürlenecek?”

“Kendini *üniversiteli* zannediyor.”

Bir süre sonra Judy masada yalnız kaldı.

Hayatın Gerçeği: Judy eksi Rocky eksi Frank eksi Jessica Finch eksi Amy Namey, eşittir kocaman bir sıfırdı. Bir tek kanka bile etmiyordu.

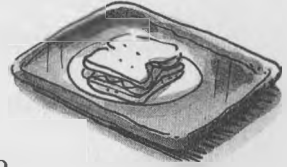
Judy yemek tepsisine baktı. Fıstık ezmeli, jambonlu sandviçi çok... ocuksuydu.

Teneffüste hiç kimse Judy ile, bahçede saklı olan çokgenleri bulma oyununu oynamak istemedi.

Judy bir ağaç dalında bir üçgen, çitlerin kırıldığı yerde bir sekizgen ve kaydırağa yaslanmış merdivende de bir altıgen buldu.

Hepsini de tek başına buldu.

Judy hayatında ilk kez matematik dersini iple çekiyordu. O, Judy Moody

çarpım tablosunu biliyordu. *Savulun, Çarpma İşlemi Kraliçesi çarpabilir! Çokgenler Hakimi, Grafik Bilgesi, Kesir Uzmanı geliyor. Bütün doğru yanıtları verip tüm şekerleri aldığımda göreceksiniz onlar!*

Nihayet, sonunda matematik dersi geldi. Bayan Kocaadam tahtaya bir şeyler yazmaya başladı. Judy dimdik oturdu. Bay Todd'un dönüşüne sakladığı bir dikkatle dinlemeye hazırды. Gözlerini kısıp tahtaya baktı.

Kelimeler mi? Neden Bayan Kocaadam tahtaya kelimeler yazıyordu? Kelimelerin matematikle ne ilgisi vardı?

Hey! Sayılar nerede?

Kesirler, artı işareti, eşittir nerede?

Judy parmak kaldırdı. “Affedersiniz,” dedi. “Bunun matematik dersi olduğunu sanıyordum. Bu cümleler de ne?”

“Bugün yeni bir konuya başlıyoruz,” dedi Bayan Kocaadam. “Dört işlem problemleri. Önce problemi okuyacaksınız, anlayacaksınız, sonra problemi çözmek için hangi işlemleri yapmak gerekiyorsa onları yapacaksınız. Bunlara bu yüzden birkaç aşamalı dört işlem problemleri diyoruz.”

Judy Moody’nin de bir problemi vardı. Matematikmiş gibi yapan kelimelerle bir problemi vardı.

Bayan Kocaadam tahtayı işaret etti. “Jill’in yirmi dört tane kartı var. Yarısını okul arkadaşlarına dağıttı...”

Judy tekrar parmak kaldırdı. "Jill kim?"

"Jill gerçek biri değil. Bu problem için uydurduğumuz biri."

"O zaman adı Chloe de olabilir," dedi Judy. "Üniversiteye gidiyor olsun."

Bayan Kocaadam gözlerini yumdu ve bir nefes aldı. "Judy, izin ver bitireyim. Jill elindeki kartlarını diğer yarısını da onunla aynı binada yaşayan arkadaşlarına dağıttı."

Judy tekrar parmak kaldırdı. "Bina mı? Belki de yurt binasıdır?"

"Hiç fark etmez. Ben sadece örnek veriyorum."

"Bu dört işlem problemi için grafik mi çizeceğiz? Kartları renklerine göre mi ayıracağız?" diye sordu Judy Moody. "Çünkü biz üniversitede grafik çiziyoruz."

“Judy, bir daha sözümü kesmemeni istemek zorundayım.”

“Ben sadece...” dedi Judy.

Bayan Kocaadam derin bir nefes daha aldı. Ama yüzü kasılmıştı. “Jill’in; annesine, babasına ve küçük kız kardeşine verecek kadar da kartı kaldı.”

“Jill çok kuş beyinliymiş,” dedi Judy.

“Judy, yeter artık,” dedi Bayan Kocaadam ve odanın arkasındaki çadırı işaret etti.

“O çadırın içine mi girmem gerekiyor?”

“Oraya Terbiye Çadırı dememizin nedeni bu,” dedi Bayan Kocaadam.

“Ama ben hiç kamp havamda değilim,” dedi Judy.

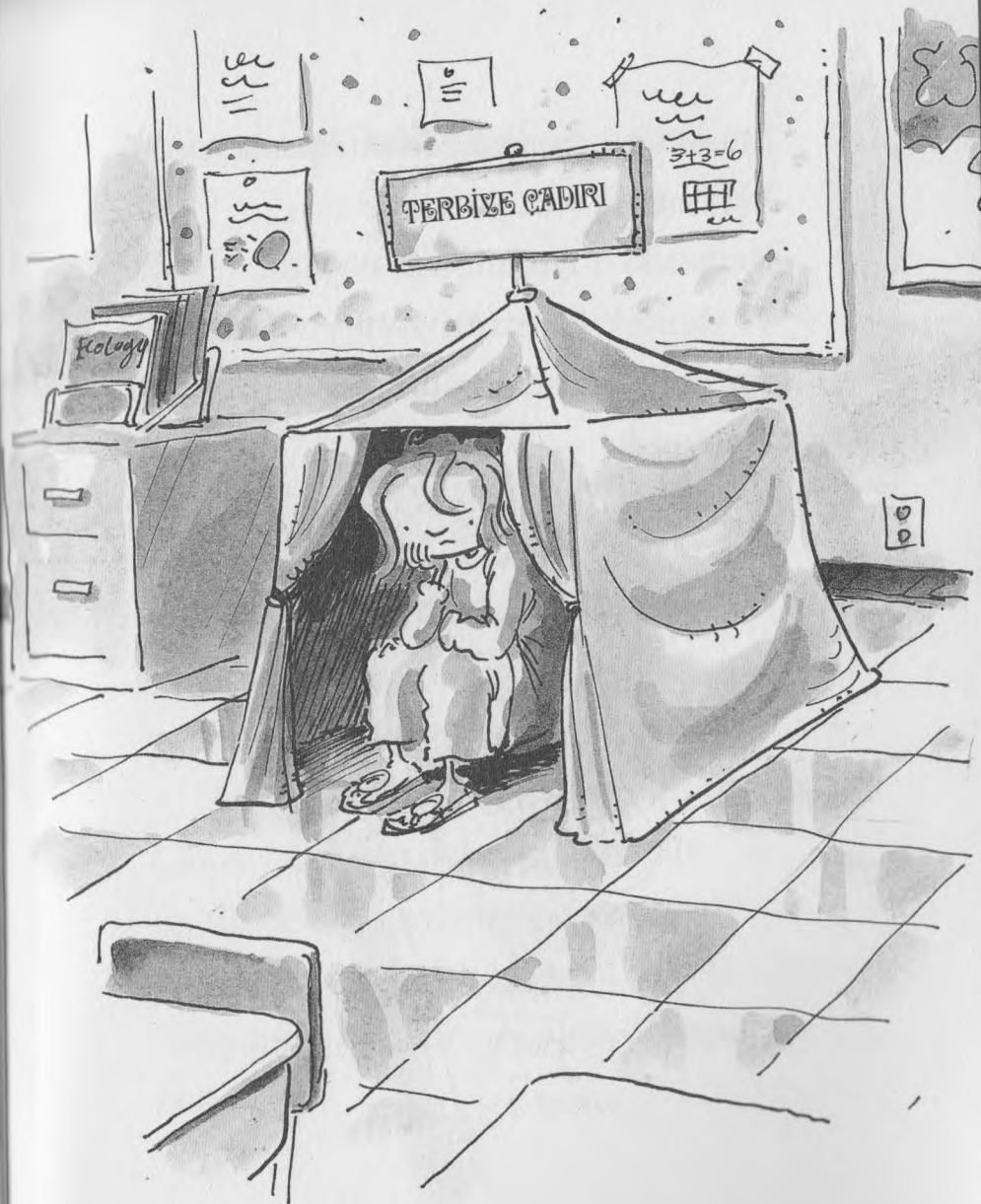
“Git ve çadırın içinde otur. Uyumlu davranacağına inanana kadar da oradan

çıkma. Ayrıca üniversiteyle ilgili tek kelime daha duymak istemiyorum, Judy.”

Üf! Üniversiteye gitmesinin sebebi Bayan Kocaadam değil miydi? Judy, Bayan Kocaadam’ın her nereden geldiyse oraya dönmesini diledi. New England’dan gelmişti. Büyük ihtimalle de Mat-a-chu-setts’ten.

Judy kafasını eğip sessizce sınıfın arkasına gitti. Çadırın içine kıvrılıp oturdu. İçerisi Kurbağa Çişi Kulübü’nü andırıyordu. Çiş yapan bir kurbağa hariç.

O, Judy Moody, saatiyle bile oynamadı. Nerede hata yaptığını düşündü. Ama Bayan Kocaadam’ın davranışını neden beğenmediğini bir türlü bulamadı. Judy’nin artık matematikle ilgilendiğini göremiyor muydu?

TERBIZE CADIRI

Ecology

$$3+3=6$$

Matematik insana adil davranmıyordu.

Matematik = Hayat.

Demek ki hayat hiç adil değildi.

Ve demek ki insan terbiye çadırında
bile birkaç aşamalı matematik problemi
çözebiliyordu.

Tepki'sel Üzüntü ve Teselli

Judy gerçekten üzgündü. Morali yerlerde sürünüyordu. Bir problemi vardı. Tavrı problemi. Davranış problemi.

“Neyin var?” diye sordu o öğleden sonra Chloe. “Pizzana dokunmadın bile.”

“Benim bir tavrım var,” dedi Judy.

“Herkesin tavrı vardır,” dedi Chloe. “Düşünme biçimin, olaylara bakışın tavrını belirler.”

“Benim olaylara bakış açıma ve düşünce biçimime göre, sanırım Bayan Kocaadam benim tavırlarımı beğenmiyor. Bayan Kocaadam kendimi düzeltmem gerektiğini söyledi, bu yüzden beni Terbiye Çadırı’na gönderdi. Orada beni bir örümcek ısırıldı. Bu da benim kötü halimi düzeltmek yerine uyuz bir hale çevirmekle kaldı.”

“Sanırım bunun çaresini biliyorum.”

“Neymiş? Üslü sayılar deme sakın.”

“Cumartesi buraya gelmeye ne dersin?”

“Ah, hayır. Artık hafta sonları da mı matematik çalışmak zorundayım yani?”

“Matematik için değil, şapşal. Cumartesi gününü benimle üniversitede geçirmeye ne dersin? Eğlenmek için.”

Judy bakış açısını düzeltmenin ne demek olduğunu o anda anlar gibi oldu. Kötü bir ruh halinden neşeli ruh haline geçmek gibi bir şeydi. Örümcek ısırığının kaşıntısının durması gibi bir şey. Üniversitede koca bir günü matematiksiz geçirmek gibi.

Judy cumartesi gününü sabırsızlıkla beklemeye koyuldu.

Judy, cumartesi sabahı, o gün okul bile olmadığı halde saat altıda uyandı. Chloe ona üniversite öğrencilerinin geç kalkmayı sevdiğini söylemişti. Judy de bir üniversiteli gibi davranıp tekrar uyumaya çalıştı. Ama faydası yoktu.

“Ben bu üniversite aşkını anlamadım,” dedi Stink. “Tek yaptıkları ağır kitaplar taşıyıp kulaklıkla müzik dinlemek. Hem üniversiteye gidince üç-dört yıl annemle

babam olmadan uyumak zorundasın. Elbiselerini de kendin yıkayacaksın!”

Ansiklopedi okuyan bir çocuğa göre Stink pek bir şey bilmiyordu. “Stink, üniversiteye karşı yanlış bir *tavır* içindesin. Büyüyüp akıllanana kadar bekle, benim gibi.”

“Büyüyüp akıllandığımda ben de mısır gevreğini çatalla mı yiyeceğim?” dedi Stink.

“Ah.” Judy kaşık almak için bulaşık makinesinin kapağını açtı. Tekrar mısır gevreği tabağının başına döndüğünde süt pembeye boyanmıştı.

Ruh yüzüğü gibi, bu mısır gevrekleri de ruh haline göre renk değiştiriyordu ve pembe de “mutlu” anlamına geliyordu. Bu, Judy'nin o gün hayatının en güzel gününü yaşayacağına dair aldığı ilk işaretti.

Judy emin olmak için saatine de sordu.

Bugün üniversitede hayatımın en güzel gününü mü yaşayacağım?

EYET!

Kesin emin olmak için tekrar sordu ve yanıt yine olumluydu.

ŞÜPHE SİZ!

Bu bir işaretti. Hatta işaret üzeri üç. İşaretin üçüncü kuvveti!

Judy, Chloe'nin peşinden yurdun üçüncü katına çıktı. Küçük oda ağızına kadar yatak, masa, bilgisayar ve kitaplarla doluydu. Yere turuncu tüylü bir kilim, yatakların üzerine leopar yatak örtüleri serilmişti. Duvarlar, hatta tavan bile posterlerle kaplıydı.

Odada ayrıca pembe bir mini buzdolabı, mini televizyon ve mini mikrodalga fırın da vardı. Ve Bonjour Bunny alarmlı saati.

“Müthiş!” dedi Judy. “Odan çok turuncu ve kürklü. Her şey miniminnacık. Senin de yatağın benimki gibi ranza ama seninkinin altında çalışma masası var. Gece lambalı, radyolu Bonjour Bunny saatin de var. Işıklı erteleme düğmesi de var mı?”

Uzun boylu, pijamalı bir kız (Judy'nin tıpkısının aynısı) içeri girip devasa bir top şeklindeki koltuğa lap diye çöktü.

“Hey,” diye seslendi Chloe ona. “Bu benim arkadaşım Judy Moody. Judy, bu da benim oda arkadaşım Bethany Wigmore.”

Bethany Wigmore'un upuzun, simsiyah

saçları ve kocaman, kahverengi gözleri vardı. Bethany Wigmore kulaklık ve bir sürü kolye takmıştı. Bethany Wigmore, üzerinde bir sürü taş olan parmak arası terlikler giymişti!

“Terliklerin çok güzel,” dedi Judy.

“Teşekkürler. Kendim yaptım.”

“Gerçekten mi?”

“Çok kolay,” dedi Bethany Wigmore.

“Tek ihtiyacın sahte mücevher, boncuk ve tutkal. Hadi gel sana da göstereyim.”

Bethany Wigmore, Judy’ye süslü püslü parmak arası terlik yapmayı öğretti. Sonra da, “Hadi şimdi de ayak tırnaklarımızı boyayalım!” dedi.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Judy.

“Ruh hali ojelerimiz var,” dedi Chloe.
“Ruh haline göre değişiyor.”

“Tamam o zaman!” dedi Judy. Çok geçmeden, Judy Moody’nin parlak kırmızı ojesi mor renge dönüştü. Çok etkileyici ve müthişten de müthiş bir şeydi bu. *Deşset bir şey. İnsanı çılgına çeviren bir şey!*

Bir oda arkadaşının hayatı hiç de katlanılmaz kılmayacağı kimin aklına gelirdi?

“Hadi bir şeyler atıştıralım,” dedi Chloe.
“Seni yemekhaneye götüreceğim Judy. Sonra da benimle birlikte derse girebilirsin.”

“Ders mi?” diye sordu Judy. *Üniversitede* derse girmek sonradan böbürlenebileceği bir şey olsa da sınıfa gitme fikri biraz sıkıcıydı.

“Resim dersi,” dedi Chloe. “Çok eğlenceli geçecek. Söz veriyorum.”

Chloe'nin arkadaşı Bethany Wigmore arkalarından seslendi. “Sonra beni bulun!”

Yemekhaneye giderken, kampüsün tam ortasındaki, avlu adı verilen büyük bir çimenlikten geçtiler. Her yanında çadırlar vardı. Judy bu kadar çok terbiye çadırını bir arada hiç görmemişti. Üniversitedeki herkesin davranış problemi mi vardı?

“Tüm bu öğrenciler hatalı davrandığı için terbiye çadırına mı gönderilmişler?”

“Bunlar terbiye çadırı değil,” dedi Chloe. “Barış eylemi. Ama bu defa yürüyüş yapmak yerine dün gece çadırda uyudular, huzur ve barış isteklerini böyle dile getirdiler.”

“Huzur içinde uyudular da denebilir yani,” dedi Judy sırtarak.

“Vay, iyi espri,” dedi Chloe. “Hadi gidip arkadaşım Paul’ü görelim.”

Barış için davul çalan davulcular, dans eden dansçılar ve ellerindeki pankartları sallayan insanlar vardı. Chloe’nin arkadaşı Paul de davulculardan biriydi. Judy’nin davulu çalmasına ve bir sürü gürültü yapmasına ses çıkarmadı. Sonra Judy barış için çember çevirdi, batik tişört yaptı. Tişörtün önüne bir barış işareti çizdi, üzerine de BARIŞ ÖNEMLİDİR, diye yazdı.

Bir süre orada durup Judy’nin yaptığı tişörtün kurummasını beklediler. İlk önce Chloe sıkıldı.

“Boyanın kurummasını beklediğimiz yeter. Hadi yoga çadırına gidelim,” dedi Chloe.

Yoga çadırı da barış ve huzur doluydu. Judy kolları ve bacaklarıyla şekiller yapmayı öğrendi. Kollarıyla bacaklarını açıp bir kedi, dağ, sandalye ve matematikle ilgisiz bir üçgen oldu.

“Barış ve huzurun bu kadar eğlenceli olacağı kimin aklına gelirdi?” dedi Judy ve nihayet kuruyan BARIŞ ÖNEMLİDİR tişörtünü, BEN KÖPEKBALIĞI YEDİM tişörtünün üzerine geçirdi.

Sonraki durak kafeteryaydı. Judy bir krep, öğretmenlere özel olmayan salata bardan salata ve Chloe’nin sebzeli (patlıcan hariç) hamburgerinin yarısını yedi.

Kuyrukta beklemek zorunda değildi, üstünlük taslayan beşinci sınıflardan azar işitmek zorunda değildi. *Kafelaketteki* bebek işi fıstık ezmesi ve jambonlu sandviçlerden yemek zorunda da değildi. Sebzenin (en azından, hamburger ekmeği içinde ve ketçaplı sebzenin) böylesine nefis bir tadı olacağı kimin aklına gelirdi?

Sanat'sal Çalışma

“Eyvah, derse geç kalmayalım,” dedi Chloe. Kampüste hızla yürüyüp Sanat Bölümü'ne gittiler. Judy, rengarenk dolapların dizili olduğu uzun koridorda Chloe'nin peşinden koşturuyordu. Öğrencilerin, dönen bir tezgahın üzerindeki kil hamuruna şekil verdikleri çömlek atölyesini, baloncuklu naylondan binalar yaptıkları heykel atölyesini ve... çıplak kadın atölyesini geçtiler!

Judy gözlerini sımsıkı yumdu. “Lütfen çıplak kadın atölyesine gitmeyeceğimizi söyle.”

Chloe neredeyse kahvesini ağızından püskürtüyordu. “Bir sanatçı olabilmek için gerçek hayatın resmini çizmeyi öğrenmelisin.”

“Ben gerçek hayatı çizerken hayat çırılçıplak olmayacak,” dedi Judy.

Resim dersinde Judy, karanlık bir odada Chloe'nin yanına oturup resimle ilgili bir slayt gösterisi izledi. Kemik resimleri, devasa ayçiçekleri ve alacalı bulacalı karanlık gökyüzü resimleri gördü. Hatta çorba kutuları. Öğretmen (herkes ona profesör diye sesleniyordu) üstüne

gelişigüzel boya dökülmüş gibi görünen bir resme “başyapıt” dedi. Bir de, uzun süre bakarsanız gözünüzü ağrıtabilecek siyah-beyaz kuş resimleri vardı.

“Bu resimler saçma!” dedi Judy gülerek. Chloe parmağını dudağına götürdü.

“Üçüncü sınıfta da öğretmen konuşurken sen konuşamazsın,” diye fısıldadı Judy. “Tıpkısının aynısı!”

Öğretmen, Bay Saçma Sapan Resimleri Seven Profesör, resimlerdeki gölgelerle ilgili gevezelik ediyordu. Gölgele şöyle, gölgele böyle. Gölgele orada, gölgele şurada. Anlaşılan gölgele sanat için çok önemliydi.

Slayt gösterisi ve gevezelik bitince sıra herkesin kendi resmini yapmasına geldi. Sonunda!

Judy, yüksek masada Chloe'nin yanına oturup kocaman bir resim yapacaktı. Üniversitede kağıtların tüm masayı kaplamasının ya da boyanın yerlere damlamasının bir sakıncası yoktu. Ne kadar malzeme kullandığının da. İstersen bir kutu mavi boyayı bitirebilirdin.

Chloe, kuralları çiğneme endişesinin çok demode olduğunu söylüyordu. Chloe sanatın hayat olduğunu, hayatın da karmakarışık olduğunu söylüyordu. Bu yüzden sanat da karmakarışık olmalıydı.

Üniversitede insan sadece kendiyile ilgilenirdi: 1- Hayal gücünü kullan (ki Judy'nin hayal gücü uçsuz bucaksızdı) 2- Kendin ol. (O, Judy Moody, başka kim olabilirdi ki?)

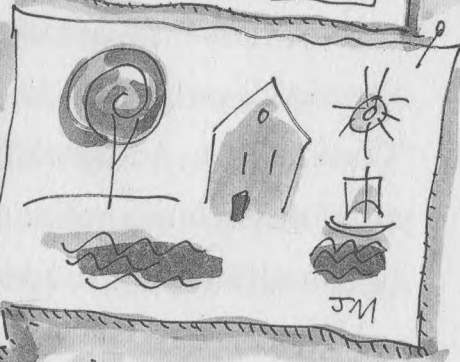
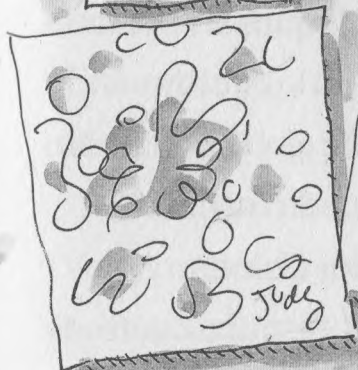
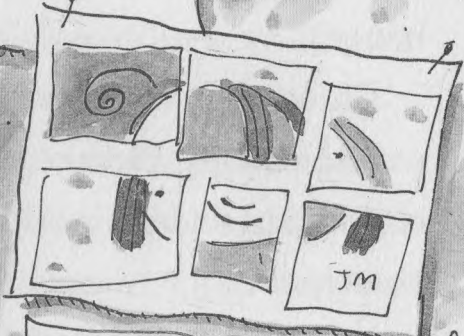
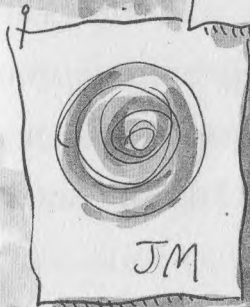
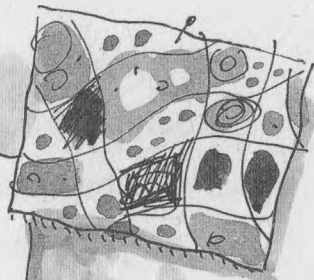
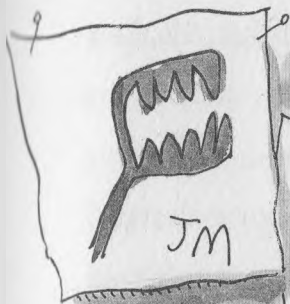
Judy Moody hayal gücünü kullanmakla ve kendisi olmakla o kadar meşguldü ki canavar Venüs sinekkapanı, küplere ayrılmış kendi portresi, boyayı döken adamın “şaheserini” andıran bir boya bulamacı da dahil olmak üzere tam yedi resim yaptı.

Bu sırada Chloe de bir taburenin üzerindeki bir kiraz kasesinin resmini yaptı.

“Sen hala aynı resim üzerinde mi çalışıyorsun?” diye sordu Judy.

“Cansız doğa resmi yapmak uzun zaman alıyor,” dedi Chloe.

“Evet, ama hala bu hayattayken bitirmeye baksan iyi edersin. Alt tarafı kiraz çiziyorsun.”

Judy kafasını çevirip tekrar baktı. “Yoksa süs balığı mı?”

“Çok teşekkürler,” dedi Chloe.

“Arka plana biraz benek yapmalısın,” dedi Judy. “Kedi gibi bir şey de gerekiyor bence.”

Chloe, Judy’nin fikrini beğendiğini ama resmine benek ya da kedi yapmasına gerek olmadığını söyledi. Eski kiraz kasesine sadık kalacaktı.

Judy, Chloe’nin gerçek yaşam kirazlarının altındaki yumuşak köpük tablayı aldı. “Çorba Kutusu Adamınkiler gibi pop art resim yapmak için bunu kullanabilir miyim?”

“İstedini kullan,” dedi Chloe.

Judy az önce, pop art resmin, üzerinde

pek düşünmeyeceğimiz çorba kutusu gibi gündelik yaşamdan bir nesnenin resmini yapmak olduğunu öğrenmişti. Böyle bir eşyanın resmini yapar ve onu pembe, limon sarısı gibi renklere boyarsanız, tekrar baktığınızda şaşkına döner ve aniden düşünmeye başlardınız.

Judy kaleminin ucunu köpük tablasına dayayıp bir yara bandının dış hatlarını çizdi. Sonra içini boyadı ve farklı renklerde bir kağıdı üzerine tekrar tekrar bastırdı.

“Benim pop artım gerçekten de bomba oldu!” dedi Judy, Chloe’ye.

“Bunu sen mi yaptın?” dedi Chloe.
“Vay canına! Muhteşem görünüyor! Ciddi söylüyorum.”

Chloe hala tek bir benek yapmamıştı. Kedi tüyü bile yapmamıştı. “Sen hala bitirmedin mi?” diye sordu Judy. “Bu gidişle bu dersten yavaşın y’sini ve kaplumbağanın k’sini alacaksın.”

Chloe güldü. “Tamam, hadi gidelim. Bunu sonra da bitirebilirim.”

Judy bütün resimlerini topladı. “Bunları yatak odama asacağım, tıpkı bir resim sergisi gibi. Sanırım bu en iyisi oldu.” Pop art resmini işaret etti. “Adını da *Çorba Kutusu Olmayan Gölgesiz Yara Bandı Tasviri*, koydum.”

“Resimlerini Jude diye imzalamanı beğendim,” dedi Chloe.

“O benim sanatçı ismim.”

“Pekala, Jude, sanırım onu burada, atölyede bıraksan iyi edersin. Henüz kurumamış.”

“Ah!” dedi Judy.

“Endişelenme, ben onunla ilgilenirim. Derse geldiğinde alırsın. Artık seni eve bıraksam iyi olacak. Platon ve Sokrates hakkında yirmi sayfalık bir makale yazmam gerekiyor.”

Play Doh ve *Soccer Teams* mi? “Şey, en azından eğlenceli bir konuda yazacaksın,” dedi Judy.

“Evet, öyle.” Chloe’nin kertenkele rengi Vosvos’una binerlerken Chloe ona, “Resim dersinden geçtin!” dedi.

“Kendi tarzımda resim yaptım,” dedi Judy kıpkırmızı bir yüzle.

Judy'nin şimdilik gördüğü kadarıyla üniversitenin sadece üç kötü tarafı vardı: 1) Cumartesileri de okula gitmek, 2) Çıplak Kadın Atölyesi ve 3) Gölgelerle ilgili bir ton gevezelik.

Bunların dışında üniversitede sıkıcı kurallar olduğu söylenemezdi. Üstelik barış ve huzur için gürültü yapabiliyordunuz. Bethany Wigmore gibi eğlenceli oda arkadaşlarıyla birlikte kalıyordunuz. Paul gibi kankalarla, terbiyeyle hiç ilgisi olmayan çadırlarda yatıyor, bütün gün sebze hamburger yiyip gündelik hayattaki sıkıcı şeyleri sanata dönüştürüyordunuz.

Üniversite *süper cool* bir yerdi. Muhteşemdi!

Kedi'sel Duruş

Judy üniversiteden eve dönünce, Kate'le Richard'a odasına pembe renkli mini bir buzdolabı alıp alamayacağını sordu. *HAYIR!* Judy, Kate'in çikolatadan olmayan cep telefonuyla (ciddi ciddi) Chloe'yi aradı.

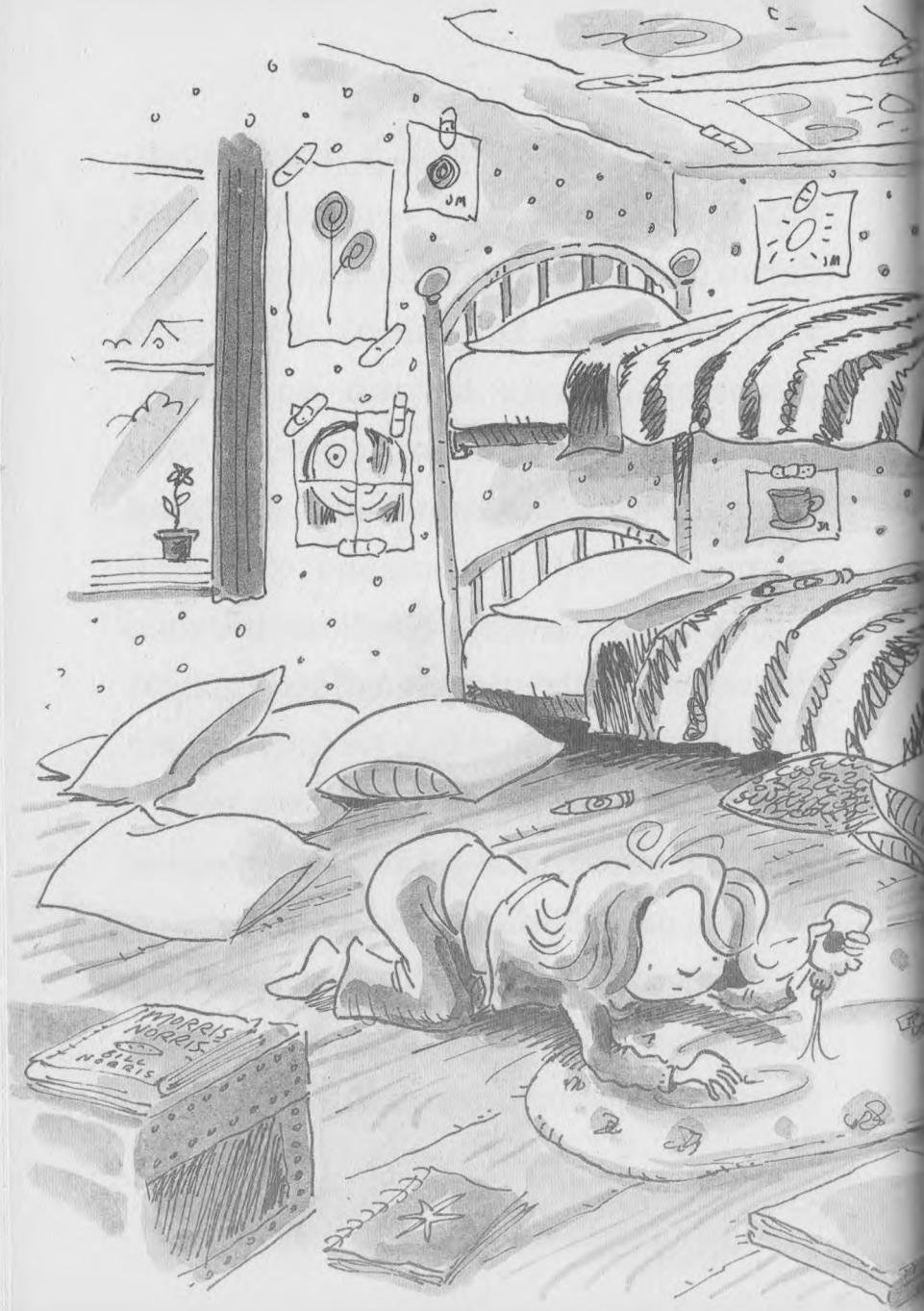
“Buzdolabının *mutfak* eşyası olduğuna inanıyorlar,” dedi Chloe'ye. Ne demode.

Ertesi gün Judy odasını etraflıca inceledi. Odası hiç de neşeli değildi. Değişim zamanı gelmişti. Odasına yeni bir görünüm kazandıracaktı. Üniversiteli bir görünüm!

Judy önce bir sürü yastığı yerde topladı. Sonra gazlı kalemiyle yorganına zebra deseni çizdi. Arkasından da seloteyp yerine yara bantlarını kullanarak resimlerini duvarlara, hatta tavana yapıştırdı. Ranzasının bir kenarını, *Çorba Kutusu Olmayan Gölgesiz Yara Bandı Tasvirî*'ne ayırdı.

Çok *esash* olmuştu! Şimdi tek ihtiyacı, Chloe'ninki gibi alacalı bulacalı, tüylü müylü, saçaklı, kabarık ve turuncu bir halıydı. İyi de sıradan incecik bir halıyı, vahşi ormanlardan gelmiş, korkunç bir yaratığa nasıl dönüştürecekti?

Yatağının altındaki pelüş oyuncaklarıyla bir şeyler yapmayı denedi. Pamuk yapıştırdı. Hatta Fare'yi halının üzerinde

yuvarlatıp tüylü bir görüntü sağlamaya çalıştı.

Ardından geri çekilip yeni halısına baktı. Kaplana benzememişti. Vahşi orman havası da yoktu. Tüylü ve kocaman bir topa benziyordu. En kötüsü de, Judy izin almadan böyle bir işe kalkıştığı için Kate ona halıyı elektrik süpürgesiyle süpürme cezası verdi.

Judy ranzasının alt katına oturup düşündü. Fare bir yün yumağının peşinden koşturuyordu. “Fare, ver onu bana!” dedi Judy. Yastıkları, kitapları ve çöp kutusunu devirerek kedinin peşinden koştu.

“Ne oluyor?” dedi Stink. “Ne yapıyorsun böyle?”

“Sence ne yapıyorum?” dedi Judy.

“Kediyi kovalıyorsun,” dedi Stink.

“Tamam, ama neden kediyi kovalıyorsun?”

“Yünü almak için,” dedi Judy.

“Yünü neden istiyorsun ki?” dedi Stink.

“Milyonlarca ufak parçaya bölmek için.”

“İyi de neden onu milyonlarca ufak parçaya böleceksin?” diye sordu Stink.

“Kabarık, turuncu bir halım olsun diye. Nasıl olur sence? Odama tüylü bir hava vermek istiyorum.”

“Anne!” diye bağırdı Stink. “Judy odasına tüylü bir hava vermek için yün yumağını milyonlarca ufak parçaya bölmek istiyor ve yumağı almak için kediyi kovalıyor!”

Üf, ispiyoncu.

Tüylü halı deneyiminden sonra Judy biraz da huzur bulmak istedi. “Huzuru bulun!” diye bağırdı ortaya. “Ben çadıra gidiyorum!”

Kurbağa Çişi Kulübü’nün toplantı salonu olan çadır, terbiyeden nasibini almamış bir Terbiye Çadırı gibiydi. Judy, üniversitedeki barış çadırları kadar sessiz ve gizemli görünen çadırın içine girdi. Elleriyle dizlerinin üzerinde kalktı. Fare de dört ayağının üzerinde durdu, onu izledi. Judy sırtını kavis oluşturacak biçimde büktü. Fare de aynısını yaptı. Judy nefes alıp verdi. Fare de aynısını yaptı.

Judy gözünü karnına dikti. İçini huzurla doldurmaya çalıştı.

“Sen ne yapıyorsun?” dedi Stink çadıra dalarak.

“Stink, huzurumu bozuyorsun.”

“Neyini bozuyorum?”

“Yoga yapıyorum,” dedi Judy. “Fare’yle birlikte kedi duruşu yapıyoruz.”

“Fare zaten kedi,” dedi Stink. “Ama sen baş aşağı durmuş karnını seyreden bir insansın.”

“Sen de denesene,” dedi Judy. “Bunu üniversitede öğrendim.”

“Ben ayakta dururken de karnıma bakabilirim. Bunun için üniversiteye gitmeme gerek yok,” dedi Stink.

Tam o sırada Rocky ve Frank çadıra girdi. “Selam! Ne haber?” diye sordular aynı anda.

“Ah, tabii ya, unuttum,” dedi Stink. “Ben aslında Rocky ile Frank’in geleceğini söylemek için buraya gelmiştim.”

“Ne bu? Kurbağa Çişi Kulübü’nün baş aşağı durma toplantısı mı?”

“Hayır, yoğurt gibi bir şey,” dedi Stink.
“Üniversitede öğrenmiş.”

“Yo-ga,” dedi Judy. “Yoğurt değil.
Bir çeşit egzersiz, yiyecek değil.” Belli ki
Stink ansiklopedide henüz Y harfine de
gelmemişti.

“Bize de gösterebilirseniz,” dedi Frank.

Judy onlara da kedi gibi kavis yapmayı
öğretti. Sandalye gibi hafifçe eğilip savaşı
gibi göğün yükselmeyi ve bir ağaç gibi tek
ayak üzerinde durmayı gösterdi.

“Şimdi gözlerinizi kapatın ve hiçbir şey
düşünmeyin.”

“Ben düşünmeden edemiyorum,” dedi
Frank. “*Tek ayak üstünde durup bir ağaç
gibi davranırken hiçbir şey düşünmemek*

ne kadar saçma, diye düşünmeden edemiyorum."

"Ben de flamingo gibi hissediyorum kendimi," dedi Stink. "Ya da bir leylek gibi."

"Konuşmak yok," dedi Judy. Gözlerini daha sıkı kapattı.

ÇAT! Judy gözlerini açtığıında Frank'le Rocky, kolları bacakları birbirine dolanmış halde yerde yatıyor, birbirlerine bakıp kahkahalar atıyordu.

"Ahtapot duruşu!" diye bağırdı Stink ve bacaklarını havaya kaldırdı.

"Ahtapot duruşu diye bir duruş yok."

Judy gözlerini tekrar sıkıca kapattı ve huzur aradı. Fakat tek duyabildiği, düşme ve çarpma sesleriydi. Tekrar gözlerini açtı.

Rocky boynunu tavana doğru germeye çalışıyordu. Frank ise dizleriyle kollarını tam bir canavar gibi bükmişti. Stink de döner top gibiydi.

“Zürafa duruşu,” dedi Rocky.

“Süper kahraman duruşu,” dedi Frank.

Rocky, Frank ve Stink gülmekten yerlere yatıyordu.

“Vay canına!” dedi Rocky elini yüzünün önünde sallayarak. “Buna da rüzgar duruşu diyebiliriz.”

“Vay canına,” dedi Judy. Erkeklerin yogayla huzur bulma konusunda pek de iyi olmadığı ortadaydı.

Birey'sel Başarı

Judy ertesi sabah, artık 3K olan 3T sınıfına girdiğinde öğretmen yoktu. Öğretmen yok muydu? Matematik dersinde şekerleme dağıtılmayacak mıydı? Terbiye Çadırı olmayacak mıydı? Bir şeyler oluyordu.

İyi de, ne oluyordu?

Sınıf, Bayan Kocaadam'a ne olmuş olabileceğine dair fikirlerle uğulduyordu. Terbiye Çadırı ile kampa mı gitmişti? Ödül

şekerlemelerini fazla mı kaçırmıştı? Yoksa daha iyi bir öğretmen olmak için o da mı İtalya'ya gitmişti?

Zil çaldı. Öğretmen hala yoktu.

“Birinin öğretmen olması lazım,” dedi Jessica Finch, “ve en zekiniz ben olduğuma göre öğretmen de ben olmalıyım.”

“Ama Judy Moody üniversiteye gidiyor,” dedi Frank.

“Hem de havalı şeyler öğreniyor,” dedi Rocky, “kendini kedi, sandalye ya da ağaç şekline sokmak gibi.”

Bütün sınıf “Ju-dy Moo-dy! Ju-dy Moo-dy!” diye bağırıp ayaklarını yere vurmaya başladı.

O, Profesör Judy Moody, bütün sınıfın karşısına geçip onlara üniversiteyle ilgili

her şeyi anlattı. Yurdu, davulları, sebzeli hamburgeri anlattı. Kreplerden, pop arttan ve barış çadırından bahsetti. Bütün sınıfı ağaç duruşunda durdurdu.

“Bir de fil-sef-a gibi bir şey öğreniyorlar. Bunun fille ya da sefa sürmekle ilgisi yok. Başınız ağrıyana kadar bir şeyi düşünmek demekmiş. Zeka oyunu gibi; ama kafa patlatmak gereken bir şey.”

“Nasıl?” diye sordu Frank.

“Örneğin... Ormanda bir ağaç düşerse ama yakınlarda onu duyacak kimse yoksa yine de ağacın ses çıkardığını söyleyebilir miyiz?”

Bütün sınıf sustu. Sınıfa huzurlu bir sessizlik çökmüştü. Yoğurt olmayan yoga huzuru. Sınıf bu konuya kafa patlatıyordu.

O sırada koridorda bir şey Judy'nin gözüne ilişti. Gölge gibi bir şey. Hareket eden bir gölge. O gölge...

“BAY TODD!” diye haykırdı Judy huzurlu sessizliği bozarak. “Bakın, çocuklar! Profesör Todd geri döndü!”

“Bay Todd! Bay Todd!”

“Koltuk değneklerinizi deneyebilir miyim?”

“Bayan Kocaadam nerede?”

“Hepimize şekerleme dağıttı.”

“Judy dışında. Judy tek başına çadırdaki oturdu.”

Artık 3K olmayan 3T sınıfı yatışınca Bay Todd onlara ayağı için doktora gittiğini, bu yüzden derse geç kaldığını anlattı. Alçısını gösterdi ve hepsi alçıyı imzaladı.

“Ben gelene kadar sessizce beklediğiniz için hepimizle gurur duyuyorum çocuklar. Judy, bana sırrını açıklamalısın,” dedi Bay Todd. “Bu sınıfın bu kadar sessiz olmasını nasıl başardığını hiç anlayamadım.”

“Üniversite tarzı!” dedi Frank. “Judy Moody artık hem üniversiteye hem de üçüncü sınıfa gidiyor.”

Bayan Kocaadam’la ve üniversiteye gitmekle ilgili her şeyi Bay Todd’a anlattılar. Dört işlem problemlerini, matematik dersinde dağıtılan şekerlemeleri ve Terbiye Çadırı hakkında her şeyi.

Bay Todd gülümsedi, kaşlarını çattı, kaşlarını kaldırdı, gözlüklerini yukarı itti. “Son birkaç haftada çok şey kaçırmışım. Bakın size ne diyeceğim.” Saatine baktı.

“İmla dersini kaçırdığımızı göre şimdi biraz ara verelim ve döndüğümüzde matematik dersine başlayalım. Küçük bir test yapmayı düşünüyorum...”

“Test olmasın!”

“Endişelenmeyin. Not vermeyeceğim. Sadece matematikte herkesin düzeyini görmek istiyorum.”

“Off,” diye homurdandı tüm sınıf. Judy dışında. Judy'nin testten bir şikayeti yoktu. Özel öğretmeniyle öğrendiği grafikleri, kesirleri, hepsini Bay Todd'a göstermek istiyordu. Bir kerecik olsun bir sürü, bir sürü, bir sürü şekerleme kazanmak istiyordu.

Teneffüsten sonra Bay Todd testi dağıttı. Judy, şans getirmesi için HOMURDANMAYAN üniversite kalemını

çıkardı. Üçüncü sınıf kalemleri demodeydi. Judy'nin üniversite kalemiyse kağıdın üzerinde uçuyordu. Silgisini sadece iki kez kullandı. Grafik bile çizdi. Bir kezcik bile saatine soru sormadı.

Judy bu testte çok başarılı olmalıydı. Matematik bilgisini göstermeliydi. Bay Todd, Judy'de yeni ortaya çıkan bu matematik merakına hayran kalmalıydı. Yakında Judy'nin bir sürü şekerlemesi olacaktı.

Bitti! Judy kafasını kaldırdı. Gözlerine inanamadı. O, Judy “Dahi” Moody, testi ilk bitiren kişi değildi. En sonuncuydu.

“Süre doldu!” dedi Bay Todd. “Ben kağıtlarınızı değerlendirirken siz de on beş dakika sessizce kitap okuyun.”

Judy bu on beş dakikada “Kanatlı Kediler Masalı” kitabını okudu. Gözleri yazılardaydı ama akli okuduklarında değildi. Akli fikri, süper başarısını kanıtlayacağı matematik testindeydi.

Bay Todd kaşlarını çatmıştı. Kafasını kaldırdı. Sonra tekrar indirdi. Bay Todd başını kaşdı. Sonra yine kaşlarını çattı.

Bay Todd kırmızı kurşunkalemiyle kağıtların üzerine bir şeyler yazıp durdu.

Judy onun, başarılı kağıtlarda kullandığı yeşil kalemini neredeyse hiç eline almadığını fark etti.

“Çocuklar,” dedi Bay Todd sonunda kafasını kaldırarak. “Bir problemimiz var.”

Problem? Tabii ki bir problemimiz var. Hatta on problemimiz var. Matematiğin problemlerle dolu olduğunu herkes bilir.

“Hepinizin kağıtlarınıza baktım ve en yüksek puanı Judy Moody aldı.”

“Yaşasın!” dedi Judy. Peki, matematik sınavında sınıftaki en yüksek notu Judy’nin almasında ne gibi bir problem vardı ki?

“Sorun şu ki... diğer herkes başarısız oldu.”

Ne? Bütün sınıf çakmış mıydı? Hepsi kocaman birer sıfır mı alacaktı?

“Çoğunuz testi bitirmemiş bile. Hatta bazılarınız problemleri çözmeye bile çalışmamış. Biri bana neler olduğunu anlatabilir mi?”

Bütün öğrenciler kafasını öne eğmiş, sıralarına, yere, ayaklarına bakıyordu.

Judy hariç.

“Professor Todd,” diye seslendi Judy parmak kaldırarak. “Ben ne olduğunu biliyorum. Ben üniversiteye gidince süper dahi biri oldum, diğer herkes geride kaldı.”

“Hımm,” dedi Bay Todd. “Başka fikri olan var mı? Jessica Finch?”

Jessica gırtlığını temizledi. “Şey, hımm, Rocky ile Frank üniversiteye gitmenin çok havalı olduğunu düşündü ve dediler ki...”

“Bizim suçumuz,” diye söz aldı Rocky.
“Hepimiz matematikten çakarsak bizim de özel öğretmene ihtiyacımız olur ve bizi de üniversiteye gönderirsiniz diye düşündük.”

“Judy gibi,” dedi Frank.

“Yani bile bile testte başarısız oldunuz?”
diye sordu Judy.

“Evet, öyle kararlaştırdık, ilk teneffüste,”
dedi Frank.

“Professor Todd!” dedi Judy. “Bu testi bir tek ben ciddiye aldığıma göre bütün şekerlemeleri de ben hak ediyorum. Diğer herkes de Terbiye Çadırı yolcusu.”

“Önce bir konuyu açığa kavuşturalım,”
dedi Bay Todd. “Anladığım kadarıyla Bayan Kocaadam son haftalarda farklı kurallar uygulamış. Ama benim sınıfımda

öğrenmek için çalışırız, ödül kazanmak için değil. Çadır olayına gelince, bizim burada, ufak bir çadıra sığamayacak kadar büyük bir problemimiz var.”

3T sınıfı sessizdi. Huzurlu bir sessizlik değildi. Fazlasıyla can sıkıcı bir sessizlikti.

“Özür dileriz,” dedi Frank.

“Testi tekrar yapabiliriz,” dedi Rocky.
“Bu kez hepsini çözebiliriz.”

Bay Todd başını salladı.

“Professor Todd?” dedi Judy. “Benim bir sorum var. Yani, şey, siz sınıfı azarlasanız ama sınıfta sizi duyacak kimse olmasa, bu yine de bize kızgın olduğunuz anlamına gelir mi?”

İçsel Teşekkür

“Anne, baba!” dedi Judy akşam yemeğinde. “Yani Kate! Richard! Bilin bakalım ne oldu! Bugün Bay Todd bize matematik testi yaptı ve en yüksek notu ben aldım. Sadece bir yanlış yaptım ve sınıfta en başarılı ben oldum.”

“Evet, ama diğer herkes bile bile yanlış yapmış,” dedi Stink. “Çünkü onlar da üniversiteye gitmek istiyormuş.”

Aman be! Virginia Dare Okulu'nda da haberler ne çabuk yayılıyordu.

“Kimin umurunda? Yine de ben birinci oldum!” dedi Judy.

“Ona para vermeyeceksiniz, değil mi?” diye sordu Stink. “Çünkü benim matematiğim iyi ve ona para verirsiniz bana da vermeniz gerekir!”

“Stink, sen saftriğin tekisin. Sakın *Saftirik de ne demek*, diye sorma. Çünkü bu seni daha da saftirik yapar.”

Hayatın Gerçeği: Stink = Saftirik.

Saftirik = Sıkıcı!

“Kimseye para verilmiyor,” dedi babası.

“Kimse de saftirik değil,” dedi annesi.

“Evet, Şu anda üniversitede değilsin,” dedi Stink.

“İyi haber,” dedi annesi, “artık özel ders almaya gerek kalmadı.”

“Evet, artık yoğurt da yok!” dedi Stink.

“Ne?” Judy üniversiteyi seviyordu. Özel öğretmenini de seviyordu.

“Zaten bunun kısa süreli olacağını biliyordun,” dedi babası. “Birkaç hafta yardım alman gerekiyordu. Artık Bay Todd geri döndü ve ne kadar başarılı olduğunu gördük.”

“Yine de Chloe’yi görebilirsin tatlım,” dedi annesi. “Belki Bay Todd’a yardımcı olmak için sınıfa gelir. Biz evde yokken sizinle kalabileceğini de söyledi.”

“Stink’in de burada yaşadığını biliyor mu?”

“En güzel haberi daha vermedim,” dedi annesi. “Bugün Chloe aradığında...”

“Chloe mi aradı? Onunla mı konuştun? Ne zaman? Ben neredeydim?”

“Sen okuldaydın...” dedi annesi.

“Ama bu haksızlık.” Cep telefonunun çikolatadan olması ne kötüydü.

“İzin ver de annen sözünü bitirsin,” dedi babası.

“Her neyse, Chloe ile derse girdiğin gün yaptığın resmi hatırlıyor musun?”

“Evet! *Çorba Kutusu Olmayan Gölgesiz Yara Bandı Tasviri.*”

“O da ne?” diye sordu Stink.

“Pop art. Şu çorba kutusu resmi yapan Andy Varyok gibi.”

Stink domuz gibi sesler çıkardı.

“Warhol,” dedi babası. “Andy Warhol.”

“Bitirmeme izin verecek misiniz?” diye sordu annesi.

“Sessizlik!” dedi Judy.

“Kuruması için orada bırakmışsın galiba. Profesör onu öğrencilerden birinin sanmış. Üniversitenin sanat galerisine asmak için senin resmini seçmiş. Kütüphanede küçük bir galerileri varmış.”

Judy kulaklarına inanamadı. “Resim mi? Üniversitede mi? Sanat galerisinde mi? Benim resmim mi?”

Babası güldü. “Biz de sevineceğini düşünmüştük.”

Sevinmek mi? Sevinmek, hislerinin minicik bir parçası olabilirdi ancak. Bu süper heyecanlı bir şeydi. Bu olağanüstü müthiş bir şeydi. Onun, Judy Moody Varyok'un, sanatçı ismiyle Jude'un resmi, üniversitede sergilenecekti!

"Chloe'yi aramalıyım," dedi Judy.

"Çikolatadan telefonunla mı?" diye sordu Stink.

"Geri alıyorum, sen sadece saftirik değil, saftiriğin karesisin."

"Saftirik-saftirik, klik-klik, çık-çık-çık..." Stink şarkı söylüyor, bir yandan da odanın içinde koşturup kafasına vurarak garip sesler çıkarıyordu. Şapşal şey.

Ertesi sabah okulda, Judy parmak arası terlikleriyle 3T sınıfına giden koridoru geçti.

“Professor Todd?” dedi Judy. “Özel öğretmene ihtiyacım kalmadığını Kate’le Richard’a siz mi söylediniz? Ama ben üniversitede çok şey öğreniyorum. Ayrıca bir resmim oradaki galeride sergileniyor ve onu görmeyi de her şeyden çok istiyorum...”

“Judy, biliyorsun, üniversiteye gitmek isteyen bir tek sen değilsin,” dedi Bay Todd.

“Ne demek istiyorsunuz? Siz zaten üniversiteye gitmediniz mi? Yani, uzun zaman önce, öğretmen olmak için filan.”

“Kendimi değil, sınıfı kastediyordum. 3T sınıfı üniversiteye gidiyor.”

“Yani bütün sınıfın özel derse ihtiyacı olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hani herkes bile bile o testten çıkmıştı.”

“Ders almak için değil,” dedi Bay Todd.
“Okul gezisine gidiyoruz.”

“Üniversiteye mi?”

“Üniversiteye,” dedi Bay Todd.

“Chloe de orada olacak mı?”

“Olacak. Bütün bir sabahı Matematik Bölümü’nde geçireceğiz.”

“Benim resmimi de görebilir miyiz?”

“Senin resmini de görebiliriz. Çok heyecan verici, değil mi?”

“Tahmin bile edemeyeceğiniz kadar. Üç, on, yüz katı kadar. Teşekkürler Bay Todd!”

Onun, Judy Moody’nin içi, şimdi yepyeni bir hisle doluydu: Minnet.

Mutluluğun Resmi

Judy, sınıf arkadaşlarıyla üniversiteye gitmek için bir hafta beklemek zorunda kaldı. Bu bir hafta ona koca bir yıl gibi geldi. Sonunda gitme vakti geldi çattı.

3T sınıfının üniversitede ilk durağı Matematik Bölümü oldu. Judy hepsini Araştırma Merkezi'ne götürüp onlara sünger bloklardan bina yapmayı ve grafik çizmeyi öğretti. Hatta Chloe'nin özel pizza dilimleri üzerinden kesirleri öğrendiler.

Sonra Chloe onlara kartonlar dağıttı. Herkes kendi kartonunu yere serip kendi kutu oyununu yarattı. Judy Moody bir sürü değişik çadır ve onları birbirine bağlayan dolambaçlı bir yol çizdi.

Chloe, Judy'nin omzunun üzerinden resme baktı. "Bunlar ne?" diye sordu.

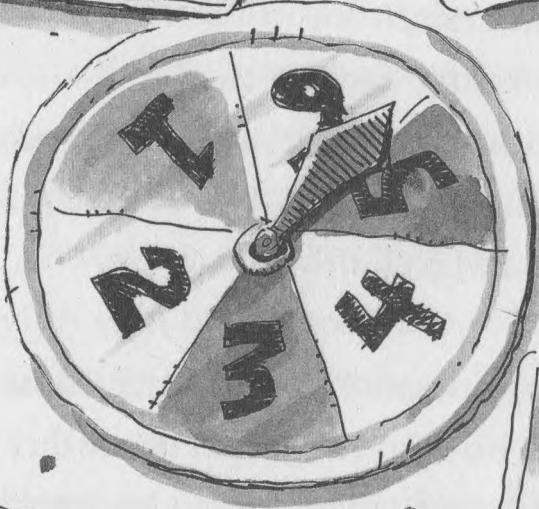
"Bak, Terbiye Çadırı ile başlıyorsun," dedi Judy. "Oyunun amacı Kötü Terbiye Çadırı'na girmemek. Kazanmak için Mutluluk Çadırı'na girmek gerekiyor."

Ardından Judy bir fırlıdak yaptı. Sonra da Davranış Kartları hazırladı.

"Gördün mü? Yol boyunca başına kötü şeyler gelebilir," dedi Judy. "Ama her şey senin davranışına bağlı. Kötü bir Davranış Kartı çekersen Kötü Terbiye Çadırı'na

Bay Todd ayağını
kırdı. Başlangıç
Noktası'na geri dön.

Fare Yoga yapmayı
öğreniyor. 25 lira öde.

Stink'e bakıcılık yap.
50 lira.

Judy Moody üniversiteye
gidiyor.
On adım ilerle.

Terbiye Çadını'na hapsoldün.
Bir kez pas geç

gitmen gerekiyor. İyi bir Davranış Kartı çekersen ilerlemeye devam edersin. Üç iyi Davranış Kartı çekince de Huzur ve Barış Ödülü kazanırsın.”

“Olağanüstü!” dedi Chloe.

“Gördüğün gibi,” dedi Judy, “Judy Moody’nin oyununda her şey kendi davranışına bağlı.”

“Öğle yemeği vakti!” diye seslendi Chloe. Chloe ve Bay Todd göl kenarındaki manzaralı piknik masalarına kocaman kutular taşıdı. 3T sınıfı on iki parlak yeşil başlı ördek, yirmi yedi Kanada kazı, üç normal ördek poposu ve on bir kaplumbağa saydı.

“Bir çizelge yapabiliriz,” dedi Judy.

“Önce yemek yiyelim,” dedi Bay Todd. Chloe öğle yemeği kutularını dağıttı. Her kutunun içinde... bir sebzeli hamburger vardı. Sebzeli hamburgerlerini yemeye dalan 3T sınıfı yoga sessizliğine gömülmüştü. Ördekler de onlara atılan ekmek kırıntılarının peşine düşmüştü.

“Mmm! Eminim böyle sağlıklı bir yiyeceğin bu kadar lezzetli olabileceğini tahmin etmemiştiniz,” dedi Judy.

“Şimdi sırada tatlı var,” dedi Chloe. “Herkesle Dondurmacı Mimi’den bir top Yağmur Ormanı Sisi dondurma.”

“Mavi dondurma!”

“EVET!”

“En sevdiğim!”

“Bu da mı sebzeden yapılmış?”

Herkes dondurmasının sonunu yalayıp bitirince Frank “Üniversitede teneffüs var mı?” diye sordu Chloe’ye.

“Elbette,” dedi Chloe. “Üniversitede ne zaman isterseniz teneffüse çıkabilirsiniz.”

“Vay be,” dedi Judy, Rocky ve Frank.

Judy iki üniversite öğrencisinin onlara doğru yürüdüğünü gördü. Elllerinde frizbi, çemberler ve davullar vardı!

“Hey,” dedi Judy onları göstererek, “Bethany Wigmore ve davulcu Paul.”

Böylece 3T sınıfı hayatlarının en güzel teneffüsünü yaşadı. Karesi alınmış, üniversite tarzı bir teneffüs. Çember çevirdiler, davul çaldılar ve frizbinin peşinden koşturdular. Sonra sıra sanat galerisine geldi.

Judy Moody ve 3T sınıfı avludan geçip kafeteryanın etrafını dolaştı ve resim bölümünü geçip kütüphaneye geldi. İkinci kattaki galeriye giden merdivenleri sessizce çıktılar.

Annesiyle babası da oradaydı. Hatta Stink ve kamerası da!

“Siz burada ne yapıyorsunuz?” diye fısıldadı Judy.

“Büyük gösterini kaçırmak istemedik,” dedi babası.

“Ben de virgülleri falan öğrenmekten kaçtım!” dedi Stink.

Judy, beyaz duvarlarına resimler asılı olan sessiz odaya adımını attı. Meyve ve ağaç resimleri, su damlası resimleri ve kedi kolajları vardı.

Sonra onu gördü. *Çorba Kutusu Olmayan Gölgesiz Yara Bandı Tasviri.*

“Hangisi benim, bilin!” dedi Judy.

“Yara bantları!” diye haykırdı Stink resme doğru koşarak.

“Rengarenk,” dedi babası.

“Çok yaratıcı,” dedi annesi.

“Üniversitelilere yaraşır,” dedi Bay Todd ve ona göz kırptı.

“Baksana!” dedi Stink. “Sana rozet vermişler.”

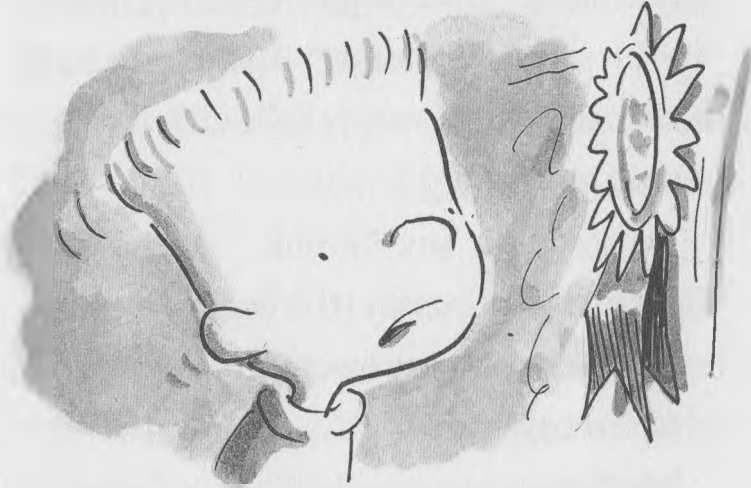
“Bana mı? Galerinin en iyisi miyim?” diye sordu Judy.

Stink rozete yakından baktı. “Boş ver,” dedi sonra, Judy’nin görmemesi için rozeti koca kafasıyla kapatmaya çalıştı.

“Ne?” diye sordu Judy. “Bakayım.”

“Gerçekten görmek istemezsin,” dedi Stink. “MANKAFA ÖDÜLÜ diyor. Gerçekten de korkunç.”

“Mankafa Ödülü mü?” Onun, Judy Moody’nin resmi, sanat galerisinin en korkunç resmi mi seçilmişti? “O kadar korkunçsa neden ödül veriyorlar o zaman?” diye inledi.

Bay Todd güldü. Judy'nin annesiyle babası da. Chloe de.

“Niye gülüyorsunuz?” diye sordu Judy. “Eğer Mankafa Ödülü verdilerse resmimin çok korkunç olduğunu düşünüyorlar demektir.”

“*Mansiyon* Ödülü,” dedi Chloe.

Mansiyon Ödülü kulağa Mankafa Ödülü'nden daha iyi geliyordu hiç değilse. “İyi bir şey mi demek?” diye sordu Judy. Stink, Judy'nin yazıyı görebilmesi için kenara kaydı.

“Harika bir şey demek,” dedi Chloe. “Resmin olağanüstü olmuş demek. Bu yüzden de seni kocaman bir rozetle ödüllendiriyorlar.”

Müthiş!

“Hadi gel, resminin yanında fotoğraf çektirelim,” dedi annesi. Herkes Judy’nin etrafına toplandı ve kütüphane görevlisi, Stink’in makinesiyle fotoğraflarını çekti.

“Bakayım!” dedi Judy.

Fotoğraf makinesindeki görüntüyü inceledi. Kate, Richard, Stink, Rocky, Frank, Jessica Finch ve 3T sınıfındaki diğer arkadaşları, Profesör Todd ve Chloe, hatta Davulcu Paul bile yanındaydı.

Judy, Mankafa olmayan Mansiyon Ödülü’nün önünde, ağzı kulaklarında gülüyordu.

Bu fotoğraf bir resim olsaydı, Judy Moody ona bir isim verirdi. *Ailesi, Profesörü, Özel Öğretmeni, Kankaları ve Saftirik Kardeşi ile Bir Sanatçının Resmi.*

Bu fotoğraf, Judy Moody'nin kişisel yaşam oyununda minicik, ufacık bir tek saniyeyi gösteriyordu ama onun için çok önemliydi. O, Judy Moody, mutluydu.

Olağanüstü bir ruh hali!

Judy Moody'nin Üniversite Sözlüğü

Atıştırmak = Yemek yemek

Bomba

Bomba = Süper, en iyisi

Cool= Havalı

Demode = Modası geçmiş, eski kafalı

Cool

Esaslı = Gerçek, güvenilir

Grafiti= Duvar yazısı ya da resmi

Kanka = Arkadaş

Kıstırmak= Köşeye sıkıştırmak

Kanka

On numara = Müthiş

Pop art= Gündelik hayattaki sıradan nesnelere

şaşırtıcı şekilde kullanan sanat akımı

Saftirik = Saf = Stink

Yoga

Takılmak= Vakit geçirmek

Yoga= Hindistan kaynaklı fiziksel ve zihinsel disiplin

Takılmak

GÜLE GÜLE!